

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET
☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.
☎: 441-6501

Ügyszám: FRP/619/2012/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

25/2013. (II. 6.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) panaszos¹ 2012. július 23-án előterjesztett **panaszát** a 2013. február 6-án megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv – a Budapesti Rendőr-főkapitányság (továbbá: BRFK) Kerületi Rendőrkapitányság – vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben alapjogot csekély mértékben sértő intézkedésre került sor.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A panaszos 2012. július 23-án a Testület ügyfélszolgálatán személyesen terjesztette elő a panaszbeadványát.

I.

1) a) A panaszos a panaszbeadványában előadta, hogy 2012. július 15-én a Budapest, B.u. 228. sz. alatti lakása közelében a rendőrök intézkedés alá vonták. Miközben a panaszos az utcán haladt, egy rendőrautó megállt a 11-es busz megállójában, és az abból kiszálló rendőr igazoltatni kezdte a panaszost és a buszmegállóban ülő ismerőst, F. H.-t. A rendőr megkérdezte a panaszostól, hogy mi a baja a lakcíme szerinti lakókkal, miért kiabált az erkélyről. A panaszos elmondta, hogy azért, mert 2010 szeptembere óta kb. 10.000 alkalommal törték fel a lakók a számítógépét, lopják az internetét, a jogvédett adatait és azokkal üzletelnek. A panaszos szerint ezért őt lehallgatásonként nettó 500 millió USA dollár illeti meg. Ennek a kifizetési határideje 72 óra. A lakóknak gyakorlatilag már annyi tartozásuk van a panaszos felé, hogy az egész háztömb az övé lenne, mégsem utaltak ezidáig neki

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

semmit, ráadásul a követelésével kapcsolatos iratait is ellopják. A panaszos előadását hallva az egyik rendőr beszólt a rádióján a központba, hogy előállítás lesz, mert „ez nem normális”. A panaszos elismeri, hogy ekkor már kiabált, de csak azért, mert a rendőr azt mondta a társának, hogy „ez nem normális, nem lehet vele beszélni.” A panaszos hiába jelezte, hogy a követelésével kapcsolatos iratait, illetve az európai ombudsmantól kapott iratokat az előző nap terjesztette elő a Belügyminisztériumban. Ekkor a rendőrök már nevetgéltek, és azt mondták, hogy „ez hülye”. Erre a panaszos odament a szolgálati gépkocsi mellé és közölte, hogy akkor vigyék be, és még egyszer előterjeszti a 3.000 millió USA dolláros követelését a rendőrségen, amit korábban 2012. március 22-én már megtett.

A rendőrök ezután a panaszos után mentek, és folytatódott a szóváltás közöttük. A panaszos felidézett egy korábbi, 2008-ban történt rendőri intézkedést, aminek során súlyosan megsérült. Ekkor hirtelen az egyik rendőr – aki korábban már öt-hat alkalommal hátrafelé lökte – megragadta a panaszoszt a pulóverénél, majd próbálta lefelé lökni. A rendőr ezután elkapta a panaszos nyakát, és szorítani kezdte. A rendőrök földre vitték, a panaszos pedig véleménye szerint jogos önvédelembe kezdett, és próbált kiszabadulni a rendőrök kezei közül. A rendőrök azonban többször megütötték, belerúgtak, majd megbilincseltek.

A beszállítás során szintén bántalmazták („kapott 5-6 kemény ütést az arcába”) a rendőrök, a bilincset a lehető legszorosabbra húzták a kezén, és kérése ellenére sem lazították meg. A rendőr azt kérdezte tőle, hogy mit képzelsz magáról a panaszos, kicsoda ő. A panaszos erre közölte, hogy itt minden az ő nevében van, az összes dokumentum jogvédett, „ami igaz is, mivel jogvédett alanyi jogon is”. Miután a panaszoszt betuszkolták a szolgálati gépkocsiba, a rendőr F. H. mobiltelefonját betette a jobb oldali ülésen lévő tányérsapkájába és a panaszos kérése ellenére azt nem adta vissza F. H.-nak. A rendőrök közötti párbeszédéből a panaszos azt szűrte le, hogy a rendőrök összebeszéltek a lakókkal, és már 3 éve az ő provokálása a céljuk, ezért hívták rá a lakók ki a rendőröket mindenféle ürüggyel. A panaszos beszállítása közben a szolgálati gépkocsi a Pusztaszeri úton megfordult, mert állítólag nem találták a panaszos átadott személyi igazolványát. A helyszínen a fűből előkerült az okmány, és a rendőr a– F. H. által megtalált – kitűzőjét is átvette F. H-tól, majd átrohant a buszmegállóba, és ellopta a panaszos által F. H.-ra bízott táskát, amit előzőleg már átkutatott a buszmegállóban. Ekkor a panaszos ismét felszólította a rendőrt, hogy adja vissza a telefont F. H.-nak, amire a rendőr azt felelte, hogy ő majd eldönti, hogy arra mikor kerül sor.

A kapitánysághoz érve az épületbe a panaszoszt a fejét lenyomva erőszakkal húzták be, majd a padlóra lökték. A panaszos ismét kérte, hogy lazítsanak a bilincsen, amire a rendőr úgy reagált, hogy „még a cellában is rajtad lesz, a kurva anyádat!”. A rendőrök végül lazítottak a bilincs szorításán. A rendőrök még földön fekvé, megbilincsel állapotban kipakoltatták a panaszoszt a zsebeit. A panaszos sérelmezi, hogy a rendőrök mind a helyszínen, mind a kapitányság épületében lekezelően beszéltek vele, gúnyolódtak rajta, egymás között szellemi fogyatékosnak titulálták. Erre a panaszos felvilágosította őket, hogy 125-ös az IQ-ja. Ekkor a panaszos még mindig a földön feküdt, és csak a letéti lista felvétele után vették le róla a bilincset. Ekkor leültették egy székre, amíg az orvosi vizsgálatra vártak, mivel a panaszos orvosi ellátást kért. A mentősök vizsgálata után elvitték alkoholvizsgálatra, ennek során hallotta, hogy az egyik rendőr azt mondta: nem igaz, hogy el kell engedni, mert nincs rajta egy horzsolás sem, ami miatt fel tudná a panaszoszt jelenteni, majd közölte, hogy jól meg kellett volna verni.

A panaszos azon is megdöbben, hogy miután a r. alezredes meghallgatta, a rendőri iratokat az egyik korábban intézkedő rendőr írta alá. Mindezek után a panaszoszt hazaengedték.

A panaszos szerint a Kerületi Rendőrkapitányság hosszú ideje terrorizálja, most is ok nélkül támadták meg. A panaszos követeli, hogy rendőrség és a titkosszolgálat kezdje el utalni a pénzét, és adják vissza a tulajdonát képező dokumentumokat.

b) A panaszos követelése igazolására csatolt egy dokumentumot, amely állítása szerint a szellemi alkotásaira vonatkozó felhasználási szabályzat.

c) Csatolt továbbá egy nyelvtanilag hibás angolsággal írt, csak részben érthető beadványt, amit e-mailen jutott el az európai ombudsmanhoz is.

d) A panaszos csatolta beadványához az előállításáról kiállított igazolást, ami szerint az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontja alapján történt előállítása 2012. július 15-én 10 óra 30 perctől 15 óra 30 percig tartott. Az előállítás időtartama alatt sérülése és panasza keletkezett.

e) Csatolta továbbá a panaszos a hiteles elektromos légalkoholmérő berendezéssel végzett ellenőrzésről szóló jegyzőkönyvet. Eszerint a kétszeri mérés eredménye (15 óra 30 perckor) mindkét alkalommal a kalibrálási intervallumon belül volt. A panaszos nem fogadta el a mérés eredményét.

2) A panaszos beadványa előterjesztésekor hivatkozott az F. H. által – vélhetően mobiltelefonnal – készített és a [...] linken elérhető 12 és fél perces videofelvételre. A felvételen az alábbiak láthatóak:

A felvétel készítője (, aki végig hangosan kommentálja az eseményeket) az út egyik oldalán áll, amikor a másik oldalon, a szelektív szeméttárolók előtt megáll egy rendőrségi gépjármű, amelyből két rendőr száll ki. Az egyik rendőr odamegy a panaszoshoz, akinek a hátán egy kisméretű hátizsák van. A beszélgetés nem érthető teljes egészében, de annyi hallatszik, hogy a panaszostól egy igazolványt kér a rendőr személyazonossága ellenőrzése végett. A panaszos erre felsorolja a személyi adatait. Ezt követően a rendőr megismétli a kérését, hogy a panaszos adja át a személyigazolványát általános igazoltatásra, mivel fokozott ellenőrzés van. A panaszos odalép a buszmegálló padjához, leteszi a táskáját és önként átadja a személyi igazolványát. A felvétel készítője megjegyzi, hogy múltkor is igazoltatták a panaszost, amire a rendőr úgy reagál, hogy „meg most is”. A felvételt készítő nő ezután megkérdi, hogy miért történik az igazoltatás, amire a rendőr közli: fokozott ellenőrzés van elrendelve Budapesten. A nő erre megkérdi, hogy a többieket nem kell-e ellenőrizni, a fokozott ellenőrzés másokra nem vonatkozik-e. A rendőr azt feleli, hogy mindenkire vonatkozik, majd a nő további kérdésére, hogy miért mindig rájuk, akkor azt feleli, hogy majd elmondja azt is.

A rendőr átnézi a panaszos táskáját, a panaszos közli, hogy a dokumentumai vannak benne. A felvételt készítő folyamatosan közbeszól az intézkedésbe. A rendőr ezután megkérdezi a panaszost, hogy mi a problémája a B. u. 226. szám alatti lakókkal. A panaszos elmondja, hogy lehallgatják, 60.000 rendbeli lehallgatásról van szó, egy lehallgatás 500 millió dollár. Ő T-mobile-os, ezekben a házakban megy a lehallgatás. A rendőr megkérdi, hogy ki hallgatja le a panaszost. A felvételt készítő eközben hangosan elkezd kiabálni arról, hogy lehallgatják őket, lopják az internetet, lekapcsolták 2.000.000 Ft miatt az áramot. A panaszos rászól a nőre, hogy maradjon csendben. A panaszos közli, hogy vagy visszahozzák a jogvédett adatait vagy kifizetik. A rendőr közli, hogy érti, de az nem megoldás, hogy a panaszos állandóan mindenkivel kiabál, fenyegetőzik. A panaszos élettársa ekkor közbe kiált, hogy nem fenyegeti őket, ők törik fel a számítógépünket. A nő monológjától nem hallatszik, hogy eközben mit

mond a panaszos. Valaki rászól a nőre, hogy ne kiabáljon. Ekkor a panaszos elkezd ordítani, hogy hát miről beszél a rendőr, amikor az ő lakásában laknak, 500 millió dollárral tartoznak neki, itt vannak nála a strassbourgi papírok, „most töltötte fel őket BM-be”. A nőtől („ő azért kiabál, mert fel van törve a számítógépe...”) ismét nem hallani a panaszos, csak annyit, hogy kiabálja: „500 millió dollárral tartoznak nekem, most töltöttem fel a papírokat a BM-be tegnap, baszd meg”. A rendőr erre csak annyit mond, hogy neki jó a füle. A panaszos tovább kiabál, amire a rendőr próbálja csitítani, és kéri, hogy mondja el a panaszos, hogy miért kiabál. Ekkor a panaszos és az élettársa is kiabálni kezd, amiből, csak a nő érthető (lopják az áramukat a lakók, és a rendőrök URH-s kocsija lecsapja az áramot náluk). Majd a panaszos kezd el ismét emelt hangon kiabálni, hogy az ő internetét használják a lakók, mire a rendőr visszakérdez, hogy „a társasház?”. Erre a panaszos közli, hogy hogyné, majd tovább kiabál és káromkodik. A nő eközben azt kiabálja, hogy a rendőrök a háttértámogatóik. Az egyik rendőr halkán azt dörmögi, hogy „úristen, úristen”, majd valamelyikük megjegyzi, hogy ezzel az emberrel nem lehet beszélni. Miután a panaszos és az élettársa tovább kiabál, a rendőr is megemeli a hangját, és kéri a panaszos, hogy ne kiabáljon, mint valami pszichopata, egy rendőrrel hogy mer így beszélni, hogy „baszd meg”. A panaszos erre elkezd kiabálni, hogy „menjünk be, menjünk be” és elindul a rendőrautó felé az út túloldalára. A panaszos élettársa közli, hogy menjenek, mert a panaszos tényleg nem tud beszélni, kiabál, de csak azért, mert a rendőrök nem hallgatják meg őket. Ezután a panaszos élettársa és a rendőr között alakul ki szóváltás, arról, hogy ki kit nem hagy beszélni kettőjük közül, illetve, hogy sima egyszerű igazoltatásról van-e szó. Ekkor a panaszos visszamegy az út közepére és tele torokból ordítani kezdi a korábban elmondottakat. A rendőr rászól, hogy ne kiabáljon, maradjon csendben. A két rendőr átkíséri az úton a panaszos, aki továbbra is kiabál, miközben a felvétel készítője a hátuk mögött sétál és közben a saját teóriáját adja elő emelt hangon az igazoltatás okáról. A két rendőr félrevonul és megkezd a panaszos adatainak az ellenőrzését, miközben mind a panaszos, mind az élettársa kiabál. A rendőr többször rászól a panaszosra, hogy ne kiabáljon. Ekkor a panaszos még jobban megemeli a hangját és továbbfolytatja a kiabálást, majd a rendőr méltóságára sértő kifejezéseket tesz („ez egy hülye gyerek, egy hülye gyerek, baszd meg”). Nem hallható, hogy miről beszél a rendőr a központtal, csak az, hogy közli: egy főt előállítanak. A panaszos erre elkezd ordítani, hogy jó, mert akkor újra beadja a 3 milliárd dolláros papírjait, és agresszíven a rendőr felé lép, miközben egyre hangosabban kiabál – közvetlen közletről – a rendőr arcába. Ekkor a rendőr megfogja a panaszos a vállánál és eltolja magától, majd megpróbálja beültetni a panaszos a szolgálati gépkocsiba, de a panaszos tovább kiabál, dulakodás alakul ki, a panaszos aktívan ellenáll. Az egyik rendőr ekkor a nyakánál fogva megpróbálja a földre vinni a panaszos, aki elkapja a rendőr nyakát és fojtogatni kezdi. Elesnek, a másik rendőr pedig megpróbálja lefejtetni a panaszos kezét a társa nyakáról. Ketten végül is a földre nyomják a panaszos, aki továbbra is ellenáll, és a kezét nagy nehezen hátra bilincselik. Eközben a panaszos élettársa végig kiabál. A panaszos ezután megpróbálják beültetni a gépjárműbe, aki ellenállt, de végül a rendőrök sikerrel járnak. Ekkor az intézkedő rendőr átmegy a buszmegállóban tartózkodókhoz, míg a társa a kocsinál marad. A felvételen hallatszik, hogy a panaszos végig káromkodik, hangosan kiabál. A panaszos élettársa szintén kiabál, amivel tovább hergeli a panaszos, aki a nő által kiabált kijelentéseket visszhangozza, illetve reflektál azokra.

Ezután a másik rendőr látszik a felvételen, ahogyan két nőt és egy férfit igazoltat. A panaszos élettársa továbbra is kiabál, kijelenti, hogy ezek hamis tanúk és akik megverték őket, betörték a lakásukba, elvitték a számítógépet, lopják a villanyukat, két milliós számlát csináltak. A rendőr közli, hogy a nő is készítsen elő egy személyit, mire előbbi azt kiabálja, hogy készíti, mert ők voltak, akik súlyosan megverték, majd beinjekciózták, hogy azonnal eltűnjön a nyoma, pedig „úgy megverték, hogy tiszta vér volt az agya”. Amikor a rendőr visszakérdez,

hogy kire céloz, erre a nő újra kezdi az elejéről a sérelmei kiabálását, eközben a rendőr a tanúk adatait rögzíti, majd a harmadik személyhez lép, megkérdi, hogy ő is látta-e az eseményeket, amire a nő bólogat. A meghallgatást a panaszos ordítása szakítja félbe, a rendőr és az élettárs is a kocsihoz szalad. A panaszos kiszállt a gépkocsiból, és a vele maradt rendőr megpróbálta visszatüsközni. A panaszos szól az élettársának, hogy vegye magához a hátizsákját, aki közli, hogy nála van. Ezután a rendőr visszamegy a tanúhoz, közben a panaszos élettársa azt ordítja, hogy a rendőrök anélkül megerőszakolták bent az embereket, kínozták, „ebből Strassbourg lesz, ez Strassbourg lesz, kis pajtás”. A rendőr visszatér a kocsihoz, és összeszedi a társa sapkáját, ami a dulakodásnál leesett. Közben a panaszos élettársa kiszúr egy gyalogost a járdán, és elkezd ordítani, hogy ő az, aki követte őt tegnap. Majd visszatér a gépjárműhöz, és kiabálva a testvére hollétét tudakolja a rendőröktől, majd meglát egy gépkocsit és elkezd kiabálni, hogy „itt a Prosec”, „itt van nálunk”. Ezután azt kiabálja, hogy „Ti raboltátok el, ti vagytok az emberrablók.” Az egyik rendőr beszáll hátra a panaszos mellé, majd elhajtanak. Ezután a panaszos élettársa még egy percig kiabál a testvéréről.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében – a panaszos eljárási képességének ellenőrzését követően – megkereséssel fordult a rendőrséghez. A rendelkezésre bocsátott dokumentumokból az alábbiak állapíthatók meg.

1) Az elfogás végrehajtásáról és a kényszerítőeszköz alkalmazásáról szóló 2012. július 15-i jelentés rögzíti, hogy a panaszost aznap 10 órakor a rendőrök az Rtv. 29. § (1) bekezdése alapján igazoltatták, az Rtv. 31. § (1) bekezdése alapján átvizsgálták a csomagját és az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontja alapján előállították. Az intézkedés során a panaszossal szemben az Rtv. 47. § alapján testi kényszert, illetve 10 óra 10 perc és 10 óra 30 perc között az Rtv. 48. § b) és d) pontja alapján bilincset alkalmaztak. A panaszosnak az intézkedés során sérülése, anyagi kára nem keletkezett, az Rtv. 18. § szerinti kiértesítési lehetőséggel élt.

A jelentés az események rövid leírásaként rögzíti, hogy 2012. július 15-én G. G. G. r. törm. 6 és 18 óra között KBM szolgálatot látott el P. Á. r. örm.-rel Bp. területén. G. G. G. r. törm. 10 órakor a Budapest T. út 84. sz.-nál található BKV buszmegállóban intézkedés alá vonta a panaszost, hogy az ellene tett lakossági bejelentések miatt vele beszéljenek, illetve, hogy a körözési rendszerben ellenőrizzék. A panaszossal szemben a r. törm. korábban már intézkedett egy szomszédjogi vita miatt és a korábbi hónapokban körzeti megbízottként több lakossági bejelentést kapott a szolgálati mobiltelefonjára a panaszos lakókörnyezetéből, melyekben a bejelentők elmondták, hogy a panaszos viselkedésétől és magatartásától a lakók félnek, ezért a rendőrség segítségét kérték. A bejelentések kapcsán többször próbálta a r. törm. felvenni a kapcsolatot a panaszossal, azonban nem tudott személyesen beszélni vele a bejelentésekről. Ezért, amikor aznap észlelte, hogy a panaszos a buszmegállóban várakozik, meg kívánta őt hallgatni a fentiek miatt. A rendőri intézkedést a szolgálati szabályzatban foglaltak szerint kezdte meg, felszólította az igazoltatni kívánt személyt, hogy személyazonosításra alkalmas okmányát adja át, amelynek utóbbi eleget tett. Az okmány átvételét követően a panaszost felszólította, hogy a nála lévő hátizsák tartalmát mutassa meg, hogy a r. törm. ellenőrizni tudja a táskában nem található-e közbiztonságra különösen veszélyes eszköz, illetve bűncselekményből származó tárgy. Az intézkedés megkezdésekor a panaszos hangosan, torkaszakadtából kiabálni kezdett a rendőrökkel, hogy mi alapján kérjék tőle, hogy igazolja magát illetve, hogy a táskája tartalmát mutassa meg. A panaszos arrogáns,

agresszív viselkedése ellenére a r. tőrm. nyugodt, kulturált hangnemben megismételte az intézkedés okát. Az intézkedés megkezdésekor a buszmegállóban kb. 7-8 buszra várakozó személy, illetve az igazoltatott társaságában egy nő (a panaszos elmondása alapján élettársa) tartózkodott. A panaszos a táskáját saját kezűleg pakolta ki, a csomag átvizsgálás során közbiztonságra különösen veszélyes eszköz, illetve bűncselekményből származó tárgy nem került elő. A panaszos azonban ordítva, többször a földre köpve közölte (anélkül, hogy bármiféle kérdést tettek volna fel neki), hogy „Tudjátok ki vagyok én, baszd meg, én vagyok Európa leggazdagabb emberre, 500 rendbeli lehallgatásom van, az én lakásomban lakik az összes B. úton lakó köcsög, akik tőlem lopják az internetet és az áramot, már többször megpróbáltak eltüntetni a rendőrök, eltörték már a bal karomat is, ti pribékek.” stb. A r. tőrm. megjegyzi, hogy nem értette a panaszos által ordított összefüggéstelen állításokat.

A panaszos viselkedése a rendőrök megítélése szerint alkalmas volt arra, hogy másban megbotránkozást, illetve riadalmat keltsen (a cselekmény során a buszmegállóban többen várakoztak), ezért a r. tőrm. többször felszólította, hogy magatartását fejezze be, ne kiabáljon és ne szitkozódjon, mivel szabálysértést követ el, melynek továbbfolytatása esetén előállítja a Kerületi Rendőrkapitányságra. A figyelmeztetésről a panaszos azonban tudomást nem vett, cselekményét tovább folytatta. A figyelmeztetést követően a panaszos továbbra is ordítva („hát vigyetek be, hülye gyerekek!”) a rendőri felszólítás ellenére a rendőröket kikerülve átment az úttest túlsó oldalára, ahol a járőr gépkocsi állt. A panaszt követve a rendőrök is átmentek az úttest túloldalára, ahol a biztonsági háromszöget ismételten felvették, és r. tőrm. felszólította a panaszt, hogy az intézkedés befejezéséig ne sétálgasson, ne vonja ki magát az intézkedés alól, és a minősíthetetlen magatartását fejezze be. A folyamatos felszólítások ellenére a panaszos a magatartásán nem változtatott, ezért közölte vele a r. tőrm., hogy szabálysértés továbbfolytatása miatt előállítják, és ellene szabálysértési feljelentést tesznek. A panaszos a szolgálati gépjármű jobb oldali hátsó ülésére nem volt hajlandó beülni, agresszív, fenyegető mozdulatokat tett a rendőrök felé. Fenti magatartása miatt a r. tőrm. megfogta a bal felkarját, és testi kényszerrel alkalmazott vele szemben. A kényszerítő eszköz alkalmazására történő figyelmeztetés nem történt meg, mivel annak közlésére nem volt alkalom, illetve a késedelem veszéllyel járt volna. A testi kényszer alkalmazásakor a panaszos ellenállt, támadó magatartást tanúsított, erőt fejtett ki, testével a r. őrmesternek ment, amelynek során a fogásból a kezét kirántotta és P. Á. r. őrm. nyakát azonnal két kézzel átkulcsolta és testéhez szorítva fojtogatni kezdte. Az erőteljes fojtogatás ellenére a rendőrök testi kényszer alkalmazásával a földre vitték a panaszt, ahol támadásának, illetve ellenszegülésének megtörése végett kezeit hátra helyzetbe bilincselte r. tőrm.. A bilincselés kb. 10 óra 10 perckor történt. A testi kényszer, illetve a bilincs alkalmazásakor az intézkedés alá vont személyt hasra fektette a r. tőrm., amelynek során arca a földet érte. A dulakodás, illetve fojtogatás közben a panaszos a másik rendőrt arcon ütötte, megkarmolta. A dulakodás során a panaszos a szorítás erejét a felszólítás ellenére sem enyhítette, és nem engedte el P. Á. r. őrm. nyakát. A bilincselést követően a r. tőrm. a panaszt a gépjárműbe csak testi kényszer alkalmazásával tudta beültetni, mivel továbbra is ellenálló és támadó magatartást tanúsított. A dulakodás során P. Á. r. őrm. tányérsapkája a földre esett, amelybe a szolgálati gépkocsihoz kísérése során a panaszos belerúgott, és azzal az úttestre a közlekedő járművek közé rúgta. A járműbe szállítást követően a jármű ajtajánál megállt P. Á. r. őrm., és folyamatosan figyelte a panaszt.

Az elfogott/előállított személyek beszállításával kapcsolatos biztonsági feltételek, illetve előírások teljesítése végett P. Á. r. őrm. megpróbálta bekapcsolni a folyamatosan támadó magatartású panaszos biztonsági övét, melynek során a panaszos többször testtel a r. őrm.-nek vágódott. A panaszos biztonsági övének bekapcsolása során a szolgálati gépjármű ajtaját,

illetve ablakát többször szándékosan megrúgta, hogy abban kárt okozzon, majd egy alkalommal az ajtónál álló P. Á. r. őrm-t szándékosan hasba rúgta, valamint a járműből megpróbált kiszállni, melyet ismételt testi kényszer alkalmazásával P. Á. r. őrm. megakadályozott.

A fentiekkel egy időben, miután a panaszost a szolgálati gépjárműbe ültették tanúkatatást hajtott végre G. G. G. r. törm., amelynek során meghallgatta a buszmegállóban várakozó K. B.-t és T. F.-et, akik egybehangzóan elmondták, hogy az esetet látták, és teljesen meg vannak döbbenve, hogy ilyen előfordulhat a rendőrökkel. Elmondták továbbá, hogy a buszra várakozás során hallották és látták a panaszos viselkedését, amely miatt az intézkedésre sor került. A r. törm.-nek meg kellett szakítania tanúk meghallgatását, mivel járőrtársa közölte, hogy a panaszos továbbra is agresszív, ezért az előállított személlyel kb. 10 óra 15 perckor elindultak a kapitányságra. A gépjárművel történő beszállítás során a panaszossal közölte a r. törm., hogy őt szándékos bűncselekmény elkövetésén tettenérés miatt előállítják a BRFK II. Kerületi Rendőrkapitányságra, melyet tudomásul vett. A járműben továbbá tájékoztatta a panaszost jogairól és kötelezettségeiről, illetve figyelmeztette az előállítás során tanúsítandó magatartásra, a panaszos a közléseket megértette. A szolgálati gépjárművel történt beszállítás során a panaszos már nyugodt és kezelhető állapotban volt.

A rendőrök a panaszost 10 óra 30 perckor B. M. E. r. fhdgy.-nak (ügyeletes tiszt) átadták, majd a r. fhdgy. utasítására az előállító helyiségben helyezték el.

F. Á. r. őrm.-nek a dulakodás során szerzett sérüléseire, illetve a panaszosnak az előállító helyiségbe történő befogadása során jelzett panaszára és sérülésére figyelemmel G. G. G. r. törm. a rendőrkapitányság ügyeletén keresztül értesítette az Országos Mentő Szolgálatot (továbbiakban: OMSZ). Az OMSZ-től 10 óra 45 perckor érkezett a helyszínre egy egység B. F. mentőápoló vezetésével, aki megvizsgálta mind a panaszost, mind F. Á. r. őrm.-t. A panaszos testén külsérelmi nyom nem volt látható, a további orvosi vizsgálatokról, illetve ellátásokról a saját felelősségére lemondott. F. Á. r. őrm-t a vizsgálat után a keletkezett sérülések miatt az Állami Egészségügyi Központba szállították, ahol dr. Á. G. orvos megvizsgálta, sérüléseit ellátta, majd megállapította, hogy sérülései (alsó ajkának bal oldala enyhén duzzadt, az ajkának bal oldala alatt, jobb kézfejen, illetve nyakának jobb oldalán hámsérülés van) 8 napon belül gyógyulónak minősíthetőek, további orvosi ellátást nem igényelnek.

A fenti személyeket az intézkedés során a helyszínen a KIR-ben ellenőrizte a r. törm., amelyben nem szerepeltek. B. M. E. r. fhdgy. utasította a r. törm-t, hogy a cselekmény helyszínén helyszínbiztosítást hajtton végre, mivel BTO fog érkezni. A kapott utasításnak megfelelően H. T. r. törm. szolgálatirányító parancsnokkal az elkövetés helyszínén helyszínbiztosítást hajtott végre. A helyszínbiztosítás során a 11-es BKV busz vezetője, D. V. odalépett a rendőrökhöz és közölte, hogy ő kb. 10 óra 10 perckor, a helyszínen található megállóba való megálláskor hallotta a panaszos szidalmazó és ordibáló magatartását, de magát a dulakodást nem látta. A busz vezetőjét a KIR-ben ellenőrizte a r. törm., amelyben nem szerepelt.

A helyszínre 12 óra 35 perckor érkezett a BTO N. J. r. ftörm. vezetésével. A r. törm. a történeteket felé jelentette és a helyszínt N. J. r. ftörm.-nek átadta. A helyszínről 12 óra 40 perckor távozott, amelyet Rózsadomb központ felé jelentett.

A védelemhez való jog gyakorlására vonatkozó szóbeli közlés a 23/2003. (VI.24.) BM-IM együttes rendelet 4.§ (4) bekezdése alapján 10 óra 30 perckor megtörtént. Az előállítás okáról a tájékoztatót és az előállítás idejéről szóló igazolást, továbbá az előállító helyiségben történő elhelyezéssel kapcsolatban a 19/1995. (XII.13.) BM. rendelet 2.§ (8), (9) bekezdése, illetve a 19/1996. (VIII.23.) ORFK utasítás 36/A. pontja alapján jogairól és kötelezettségeiről szóló írásos tájékoztatást a panaszos megkapta.

A panaszossal szemben az intézkedő rendőrök büntető feljelentést tettek.

Az elfogás végrehajtásáról és a kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló parancsnoki kivizsgálás szerint az Rtv. 29. § (1) bekezdés szerinti igazoltatás, a 31. § (1) bekezdés szerinti átvizsgálás és az Rtv. 33. § (1) bekezdés alapján történt előállítás, illetve a testi kényszer és a bilincs alkalmazása jogszerű és szakszerű volt. Az intézkedés megfelelt az arányosság követelményének.

2) K. A. Á. r. őrm. 2012. július 15-én kelt jelentésében előadta, hogy aznap rendkívüli őrszolgálatot látott el. 10 óra 30 perckor az előállító helyiségben elhelyezett panaszos rosszul éreztette magát, fájlalta a bordáit és az arcát, ezért a r. őrm. hozzá mentőt hívott az ügyelet segítségével. A 10 óra 45 perckor kikerkező mentőápolóval a panaszos közölte, hogy nem szeretné, ha megvizsgálnák, saját felelősségére lemondott az orvosi vizsgálatról, és erről nyilatkozatot töltött ki. A mentőápoló elmondta, hogy látható sérülést nem észlelt a panaszoson.

3) A panaszos 2012. július 15-én tartott meghallgatásáról készült jegyzőkönyv rögzíti, hogy a meghallgatás 13 óra 19 perctől 14 óra 3 percre tartott. A panaszos meghallgatása során előadta, hogy aznap miután eljött az élettársa, F. H. lakásából, felfelé haladtak a 11-es busz T. utcai megállójához. Már a buszmegállóban álltak, amikor megállt mellettük egy rendőrautó, és odament hozzá az egyik rendőr, hogy igazoltassa. Bementek az üveg buszmegállóba, ahol a panaszos igazolta magát, majd a hátizsákját is átnézték. Az igazoltatás közben az egyik rendőr kérdőre vonta a panaszost, hogy miért üvöltözik az élettársa lakhelyeül szolgáló társasházban és a környéken. A panaszos meglepődött ezen, mert elindulásuk előtt nyugodtan ültek az erkélyen. A rendőr valami olyasmit mondott, hogy több lakó jelentette, hogy a panaszos üvöltözik a házban. A panaszos elmondta neki, hogy azért, mert feltörte a számítógépét, az ő internetét használják és lehallgatják. Elmondta, hogy 60 000 rendbeli lehallgatásnál tartanak, és az elkövetők gyakorlatilag már az ő tulajdonát képező ingatlanokban laknak. Ezt már a European Human Rights Dataprotection Büro-nak is megküldte, miként Pintér Sándornak és az FBI-nak is. A panaszos elmondta azt is, hogy egy lehallgatás 500 000 000 USA dollár, és ennyivel tartozik neki a Magyar állam. Ekkor az intézkedő rendőr azt mondta a társának a panaszosra célozva, hogy „ez hülye, nem normális”. A panaszos erre elmondta neki, hogy a nettó 3 000 000 000 dolláros fizetési felszólítás már a hátizsákjában van, és menjenek be a Kerületi Rendőrkapitányságra, ahol a fizetési felszólítást átadhatja. Ekkor már az autónál állt a panaszos, mivel átment a szolgálati gépkocsinhoz, hogy azzal bemerjenek a kapitányságra, a hátizsák a hátán volt és F. H. is mellette volt a túldoldalon. Ekkor a panaszos az egyik rendőrrel szóváltásba keveredett, aki többször meglökte. A panaszos úgy emlékszik, hogy az a rendőr, aki meglökte, megpróbálta elkapni a nyakát, és ekkor kezdődött a dulakodás. A másik rendőr is lökdöste, megpróbálták lefogni a panaszost, végül mind a földre kerültek, ahol dulakodásig fajult a jelenet. A földön az egyik rendőr megpróbálta leszorítani a panaszos nyakát, amire a panaszos ösztönszerűen védekezett, és ő is átkulcsolta a rendőr nyakát, így próbálta megvédeni magát. Az egész dulakodás a miatt

történt, hogy egy korábbi rendőri intézkedéskor, 2009-ben – amikor a panaszos négy autónak kiszúrta a gumiját Hűvösvölgyben – elfogás során jobb felkarját eltörte a rendőrség, a vállizületei megsérültek és egy bordája is eltört. A panaszos nem akarta, hogy testi kényszert alkalmazzanak vele szemben a rendőrök, ezért védte magát. A dulakodás során a rendőrök végül meg tudták bilincselni, és „a legagresszívabb kényszerrel” beültették a rendőrautóba, ahol még sértegették, továbbá a világos hajú rendőr megfogta a kezével a panaszos pulóverét, és többször beleütött a panaszos arcába. Ezután elindultak, de még vissza kellett menniük a helyszínre, mert a panaszos személyi igazolványa kiesett. A rendőrautóban ülve az autót vezető rendőr azt mondta a társának, hogy „végre sikerült, ezt akartam már régen”, tehát a panaszos szerint kiprovokálták a verekedést. Az utóbbi időben már több alkalommal – 4-5 alkalom – észrevette a panaszos, hogy a rendőrség követi és megfigyeli őt pl. a Vérhalom utca 36/d. környékén (ez F. H. édesanyjának az ingatlana, ahol a panaszos és élettársa többször tartózkodott). A másik rendőr meg azt mondta az autóban, hogy „kussoljon” a panaszos és, hogy elmege látteleletet vetetni.

A panaszos kérdésre elmondta, hogy valóban kiabált a 11-es busz megállójában amiatt, hogy az ő internetét használják, és mert tudni akarta, hol van az a lakó, aki azt állítja, hogy kiabált. Köpködni nem köpködött és nem is dobálózott, megpróbálta elmagyarázni a rendőröknek, hogy minden az ő nevéen van és, hogy 3 000 000 000 dollárral tartozik neki az állam.

Arra a kérdésre, hogy felszólították-e a rendőrök, amikor átment az út túloldalára, hogy intézkedés alatt áll, és ne hagyja el a helyszínt, illetve felszólították-e, hogy elő fogják állítani, a panaszos azt felelte, hogy ilyen felszólítást nem hallott, és átment a túloldalra, ahol rendőrautó mellett állt, a személyi igazolványa pedig még a rendőrnél volt. Azt hallotta, hogy mondták, hogy lesz egy előállítás, tehát a rendőrök eldöntötték, hogy elő fogják állítani, azaz szerinte kiprovokálták az intézkedést. Hozzáteszi még, hogy a személygépkocsit vezető rendőr elvette a panaszos mobiltelefonját és belerakta a tányérsapkájába, majd pedig csak többszöri felszólításra adta vissza a telefont a F. H.-nak. A panaszos számára gyanús volt, hogy miért ilyen fontos a rendőrnek a telefon.

Arra a kérdésre, hogy amikor átkulcsolta az intézkedő rendőr nyakát és ő is a panaszososét, akkor ő megütötte-e a rendőrt ököllel vagy kézzel, a panaszos úgy válaszolt, hogy nem, ösztönösen próbált védekezni, attól tartott ugyanis, hogy megint eltörik a kezét.

Arra kérdésre, hogy a járműben ülve megrúgta-e a jármű ajtaját vagy az intézkedő rendőrt, a panaszos elmondta, hogy önvédelemből igen. A rendőr ekkor már többször megütötte a panaszos arcát, ő pedig önvédelemből belerúgott a rendőrbe, hogy hagyja abba a bántalmazást. A járművet azonban nem rúgta meg. A panaszos elmondta még, hogy a rendőrök tartoznak neki, és követeli, hogy fizessék ki a 3 000 000 000 dollárját, és ha kell, ő kirúgja bármelyik ablakot. Megjegyezte még, hogy addig a pontig, amíg nem lökte meg a rendőr, addig nyugodtan állt a rendőrautónál. Ebből fajult el az egész. A rendőrök lökdösték és szitkozódottak. A panaszos nem szitkozódott, csak próbálta megmagyarázni a rendőröknek, hogy nem érti mit akarnak a B. úti lakosok, amikor mindegyik az ő internetét használja, és hogy nem fizeti ki a az adósságukat.

A panaszos előadta végül, hogy a rendőrök kezdték, ők békésen haladtak az utcán, amikor a két rendőrtiszt megtámadta őket.

4) A P. Á. r. őrm. orvosi vizsgálatáról 2012. július 15-én kelt ambuláns lap rögzíti, hogy a r. őrm. éber, orientált, tiszta tudatú, a történetekre emlékszik. Koponyáján, bal szájzug alatt ujjbegynyi abrasio, alsó ajak bal oldalán mérsékelt duzzanat. Vérzés nem látható. A koponya alakilag ép, természetes nyílások szabadok. A nyaki gerinc mozgásai szabadok, jobbra tekintés mérsékeltén fájdalmas. A mellkas stabil, összenyomásra nem érzékeny. A jobb kéz III. MCP ízület felett ujjbegynyi suffusio, az ujjak mozgásai teljesek, fájdalomtalanok. A jobb kéz, koponya és nyaki gerinc kétirányú felvételén fractura, egyéb traumára utaló röntgeneltérés nem látható.

Az elvégzett vizsgálatok traumával összefüggő szövödményt nem igazoltak. Jelenleg traumatológiai teendő nincs. Sérülései 8 napon belül gyógyulónak minősíthetők.

A r. őrm. vizsgálata 11 óra 19 perctől 11 óra 55 percig tartott.

5) Dr. T. D. r. alezr. 2012. július 15-én kelt összefoglaló jelentésében előadta, hogy az ügy kivizsgálása során az alábbi megállapításokra jutott.

A Kerületi Rendőrkapitányság állományába tartozó G. G. G. r. tórm. körzeti megbízott és P. Á. r. őrm. járőr az adott naponna 11/4 útirányon láttak el járőrszolgálatot. A T. és K. utak kereszteződésében, a 11-es számú BKV busz megállójában 10 órakor igazoltatták a panaszost, aki iratait átadta, de a rendőri intézkedésen felháborodva ordítani kezdett, és a rendőröket szidalmazta. Az esetnek a buszmegállóban 7-8 szemtanúja volt, ezért az intézkedő rendőrök előállítás terhe mellett felszólították a panaszost, hogy magatartását fejezze be, mert azzal megvalósítja a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény (továbbiakban: Szabs. tv.) 170. §-ba ütköző garázdaság szabálysértését. A panaszos magatartását a rendőri felszólítás ellenére sem fejezte be, az intézkedés alól magát megpróbálta oly módon kivonni, hogy átsétált az út túloldalára és a rendőri felszólításoknak nem engedelmeskedett. Az intézkedő rendőrök a fenti szabálysértés, és a Szabs. tv. 216. §-ába ütköző jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség szabálysértés elkövetése miatt a panaszos előállítása mellett döntöttek.

A panaszos a rendőri intézkedésnek nem vetette alá magát, a járőrgépkocsiba nem volt hajlandó beülni ezért az intézkedő rendőrök az Rtv. 47. §, illetve a Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 40. § (1) bekezdése alapján vele szemben testi kényszerrel kívántak alkalmazni. A r. tórm. ráfogott az intézkedés alá vont karjára, de az kitépte magát a szorításból és karjaival átkulesolta a mellette álló P. Á. r. őrm. nyakát, és azt megszorította. P. Á. r. őrm. a fojtófogásból csak G. G. G. r. tórm. a segítségével tudott kiszabadulni – ennek során a panaszos az arcán megütötte a rendőrt – akivel együttes erővel földre vitték az intézkedés alá vont személyt és az Rtv. 48. § b) és d), illetve a Szolgálati Szabályzat 41. § a) b) és d) pontjai alapján vele szemben bilincs kényszerítőeszközt alkalmaztak – a kezek hát mögötti összebilincselése módszerével. A panaszos a járőrautóba csak testi kényszerrel – test emelése és tolása – volt bekényszeríthető, ahonnan több alkalommal kirúgott, a jármű ajtójának becsukását akadályozta, illetve P. Á. r. őrm.-t egy esetben hasba rúgta. A panaszost ezután előállították a Kerületi Rendőrkapitányságra. Az intézkedés során a panaszos és P. Á. r. őrm. 8 napon belül gyógyuló, könnyű, hámphorzosolós sérüléseket szenvedtek. Anyagi kár nem keletkezett.

Az eset kapcsán az orvosi ellátásra intézkedés történt, 10 óra 45 perckor a kapitányság épületében B. F. mentőápoló meg akarta vizsgálni a panaszost, aki az ellátásról lemondott. P. Á. r. őrm. sérüléseit 11 óra 19 perc és 11 óra 55 perc között a Magyar Honvédség Honvédkórházban Dr. Á. G. megvizsgálta és 8 napon belüli gyógytartamúnak ítélte.

Az ügyeletes ügyészt 12 órakor értesítette az ügyeletes tiszt, aki az iratok továbbításán kívül egyéb intézkedés foganatosítását nem kérte, a helyszínen nem jelent meg. Az intézkedő rendőrök írásbeli jelentést készítettek, a r. alezr. pedig meghallgatta a panaszost.

A panaszossal szemben Lion típusú kézi alkoholtestert alkalmaztak passzív üzemmódban negatív eredménnyel, hiteles Drager légalkoholmérő alkalmazása műszaki hiba miatt nem volt lehetséges.

A bűncselekmény helyszínén a BRFK BTO állománya N. J. r. főrm. vezetésével szemlét folytatott le, releváns megállapítást nem tettek. A panaszost végül 15 órakor szabadították.

Mindezek alapján a r. alezr. szerint a Btk. 229. § (1) bekezdésébe ütköző hivatalos személy elleni erőszak büntetének gyanúja a panaszossal szemben megállapítható volt. A panaszossal szembeni rendőri intézkedés jogszerű volt, a szakszerűség kérdésében a lefolytatott parancsnoki kivizsgálás befejezését követően lehet döntést hozni.

6) S. E. r. őrnagy, kapitányságvezető 2012. július 17-én kelt értékelő jelentésében előadta, hogy az ügyben a büntetőeljárást a Kerületi Rendőrkapitányság kezdeményezte. Az elkövetés helye a T. és K. utca kereszteződésénél található buszmegálló, ideje 2012. július 15-én 10 óra és 10 óra 30 perc közötti időszak. Az eseteleírásban megismétli a dr. T. D. r. alezr. 5) pont alatt ismertetett 2012. július 15-én kelt jelentésében foglaltakat.

A testi kényszer alkalmazására az Rtv. 47.§, és a Szolgálati Szabályzat 40. § (1) bekezdés alapján, míg a bilincs alkalmazására az Rtv. 48. § b) d) pontjai, illetve a Szolgálati Szabályzat 41. § a) b) és d) pontjai alapján került sor. A testi kényszert 2012. július 15-én 10 óra 7 perctől 10 óra 15 percig, a bilincset 2012. július 15-én 10 óra 10 perctől 10 óra 30 percig alkalmazták. A panaszos 2012. július 15-én 10 órától 15 óráig volt személyi szabadságában korlátozva az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontja alapján szándékos bűncselekmény – a Btk. 229. § (1) bekezdésébe ütköző hivatalos személy elleni erőszak büntette – elkövetésén tetten érés okán. A panaszos a panaszjogáról tájékoztatást kapott, a parancsnoki kivizsgálás során jegyzőkönyvben tett panaszt az intézkedő rendőrök ellen. Értesítést nem kért, mivel élettársa, F. H. a rendőri intézkedéskor a helyszínen tartózkodott. G. G. G. r. törm. 10 óra 30 perckor az Rtv. 31. § (1) bekezdése alapján hajtott végre ruházatátvizsgálást, amelynek során támadásra vagy önvesszély okozására alkalmas tárgy nem került elő.

Az eset kapcsán az orvosi ellátásra intézkedés történt, 10 óra 45 perckor a kapitányság épületében B. F. mentőápoló meg akarta vizsgálni a panaszost, aki az ellátásról saját felelősségére nyilatkozattal lemondott, nem hagyta magát megvizsgálni. Látható sérülései: hám horzsolásos sérülés arcának jobb járomcsontja körül, illetve a csuklókon a bilincshasználat következtében. P. Á. r. őrm. sérüléseit 11 óra 19 perc és 11 óra 55 perc között a Honvédkórházban dr. Á. G. megvizsgálta és 8 napon belüli gyógytartamúnak ítélte (alsó ajkának bal oldala enyhén duzzadt, jobb kézfejen, illetve nyakának jobb oldalán hámsérülés

volt látható). Anyagi kár nem keletkezett az intézkedés során, illetve a rendőrök sem jelentettek ilyet.

A panaszossal szemben 2012. július 15-én 12 óra 35 perckor dr. T. D. r. alezredes, Fogda- és Kísérőőri Alosztályvezető Lion típusú kézi alkoholtesterrel passzív üzemmódban negatív eredménnyel végzett légalkohol mérést. A hiteles Drager légalkoholmérő alkalmazása műszaki hiba miatt nem volt lehetséges.

P. Á. r. őrm.-el szemben 2012. július 15-én 10 óra 50 perckor H. T. r. törm. szolgálatirányító parancsnok Lion típusú kézi alkoholtesterrel passzív üzemmódban negatív eredménnyel végzett légalkoholmérést.

A kapitányságvezető jelentése szerint megállapítható, hogy a panaszos a rendőri intézkedésnek nem vetette alá magát, magatartása a rendőri intézkedés alatt a Szabs. tv. 170. §-ba ütköző garázdaság és a 216. §-ba ütköző jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség szabálysértéseket valósította meg. Mivel a szabálysértés elkövetését a rendőri felszólítás ellenére is folytatta, vele szemben az Rtv. 33. §. (2) bekezdés f) pontja alapján előállításnak volt helye. Előállítás tényének közlésekor a panaszos passzív ellenállást tanúsított, a járőrgépkocsiba nem volt hajlandó beülni, ezért az intézkedő rendőrök az Rtv. 47. §, illetve Szolgálati Szabályzat 40. § (1) bek. alapján vele szemben testi kényszerrel kívántak alkalmazni, amely jogszerű volt. Az intézkedés alá vont személy ezt követően aktív ellenállásba kezdett és megtámadta P. Á. r. őrm.-t, amely alapján a további testi kényszer alkalmazása jogszerű volt. A földre kényszerített panaszossal szemben az Rtv. 48. § b) és d), illetve a Szolgálati Szabályzat 41. § a), b), d) pontjai alapján a bilincs kényszerítő eszköz használata jogszerű volt. A Btk. 229. § (1) bekezdésébe ütköző hivatalos személy elleni erőszak büntetendő gyanúja a panaszossal szemben a helyszínen megállapítható volt, így elfogása az Rtv. 33. §. (1) bekezdés a) pontja alapján jogszerű volt. A parancsnoki kivizsgálás megállapította, hogy az intézkedés jogszerű volt és arányos.

A parancsnoki kivizsgálás azonban azt is megállapította, hogy a rendőri intézkedés végrehajtása szakszerűtlen volt, az alábbiak alapján:

A rendőri intézkedések gyakorlati végrehajtásának alapvető taktikáiról szóló 18/2008. (OT. 10.) ORFK utasítás VIII. fejezetében meghatározott, nyilvános helyen végrehajtott rendőri intézkedések alapvető taktikai a) pontjában az alapelvek között sorolja fel a feladatok felosztása alapelvét, amely a járőrvezető részére határozza meg, hogy a járőrtársnak feladatot szabjon. A járőrtárs feladata folyamatos kontroll alatt tartani az intézkedés alá vontat és a környezetet, megakadályozandó, hogy az intézkedő rendőrök mögé kerüljenek, és az intézkedést veszélyeztessék.

A rendőri jelentésből és a panaszos meghallgatásából is megállapítható, hogy a panaszos élettársa, F. H. a rendőri intézkedés helyszínén tartózkodott. Vele szemben rendőri intézkedés nem történt, még igazoltatásra sem került sor, semmi nem utal arra, hogy mozgását, tevékenységét a rendőri intézkedés alatt bárki kontrollálta volna. P. Á. r. őrm. az intézkedés alá vont személy mozgását sem tartotta kontroll alatt, a rendőri jelentés és a meghallgatás alapján a panaszos az intézkedő rendőröket otthagya, és átsétált az út túloldalára, az ott parkoló járőrgépkocsihoz. Amikor G. G. G. r. törm. a testi kényszer alkalmazása mellett döntött, arról járőrtársát nem tájékoztatta megfelelően, hanem egyedül ráfogott a panaszos

kezére, aki szorításából kiszabadította magát, és a vele szemben álló P. Á. r. őrm.-re tudott támadni. Megállapítható, hogy P. Á. r. őrm. a támadást azért nem tudta elhárítani, mert a módszertani útmutató 6.2 pontjában meghatározott biztonsági távolságon belül állt, és a kényszerintézkedés végrehajtására nem volt felkészülve. Amennyiben az intézkedő rendőrök egyszerre, egy időben, a feladatmegosztás elve alapján kezdik meg a testi kényszer alkalmazását, annak végrehajtását előre átgondolják és egymással kommunikálnak, felkészülnek – pl. bilincs, rendőrbot kézbevétele használat érdekében Szolgálati Szabályzat 42. §. (4) bekezdés szerint –, úgy a testi kényszer az intézkedő rendőr sérülése nélkül is megvalósítható lett volna. Kifejezetten alkalmas módszer lett volna, ha járőrvezető jelzésére a járőrtárs a bilincset kézbe veszi – annak használata a Szolgálati Szabályzat 41. § (1) bekezdés a) pontja alapján már az intézkedésnek ezen a pontján is jogszerű lett volna – majd egyszerre fogják le az intézkedés alá vont egy-egy karját, és járőrtárs az általa lefogott kar csuklójára teszi a bilincset. Ekkor már a bilincs feszítésével és kettejük testi erejével az intézkedés alá vont bilincselési helyzetbe kényszeríthető lett volna. P. Á. r. őrm. sérüléséhez az intézkedő rendőrök hiányos kommunikációja és felkészületlensége vezetett, és ezáltal a módszertani útmutató 9.1 pontjában a testi kényszer végrehajtásának valamennyi alapelve sérült. Fenti magatartásokkal intézkedő rendőrök megsértették a Magyar Köztársaság Rendőrségének Járőr- és Őrszolgálati Szabályzatáról szóló 22/1997. (XI. 18.) ORFK utasítás a II. fejezetének 29. pontjában foglalt magatartási szabályokat, különös figyelemmel az utolsó bekezdésben foglalt előírásra – „Az intézkedés alá vont személyt lehetőleg ki kell vonni mások közvetlen figyelmének köréből, olyan helyre kell állítani, amely biztosítja az intézkedés zavartalanságát, biztonságát” – amelyre nyilvánvalóan a 7-8 külső személlyel és az intézkedés alá vont személy élettársával telített buszmegálló nem volt alkalmas. A parancsnoki kivizsgálás megállapítása szerint a P. Á. r. őrm-t fojtogató, vele birkózó intézkedés alá vonttal szemben az Rtv. 49. § (1) bekezdése alapján a rendőrbot kényszerítő eszköz alkalmasabb lett volna a támadás elhárítására a testi kényszernél és ezáltal a módszertani útmutató 9.1 pontjában meghatározott alapelvek sem sérültek volna.

A hivatalos személy elleni erőszak miatt elfogott személy beszállításához a járőrvezető ezt követően sem kért segítséget, a járőrgépkocsiba ültetett elkövetőt a járőrtársra bízva egyedül tanúkutatásba kezdett. Az intézkedő rendőrök magatartása lehetőséget teremtett arra, hogy az intézkedés alá vont ismét megtámadja P. Á. r. őrm.-t és a járőrgépkocsiban történő károkozástól csak ismételt testi kényszerrel lehetett visszatartani. A parancsnoki kivizsgálás álláspontja szerint a helyszínrre a járőrpáros által végre nem hajtható többletfeladatok ellátása érdekében erősítést kellett volna kérni, és addig a járőrpárosnak az elfogott személyt biztosítani. G. G. G. r. törm. járőrvezető felesleges kockázatot vállalt a tanúkutatás azonnalos megkezdésével, és lehetőséget teremtett az intézkedés alá vont támadására. Az intézkedés alá vont ismételt támadása úgy is elkerülhető lett volna, ha P. Á. r. őrm. a fogvatartottak szállítására többek között a Rendőrség Fogdaszolgálati Szabályzatának kiadásáról szóló 19/1996. (VIII.23.) ORFK utasítás 84. pontjában meghatározott módon a jármű hátsó ülésén ülve kontroll alatt tartja a panaszost, és nem a jármű nyitott ajtajánál áll az intézkedés alá vont személy rúgótávolságán belül.

A parancsnoki kivizsgálás megállapította, hogy a hivatalos személy elleni erőszakra az intézkedés alá vont részéről már akkor került sor, amikor az intézkedő rendőrök valamennyi tervezett intézkedést végrehajtottak. A panaszos prioritására már sor került az általa átadott személyi igazolványban szereplő adatok alapján – bár az intézkedő rendőr előzményi intézkedésekből az adatokat részben ismerte is –, és vele szemben a csomagátvizsgálást is végrehajtották. Ekkorra a panaszos a rendőrszolgálat közeléből eltávozott, illetve elhagyta a buszmegálló közvetlen környezetét is, amelyben álló külső szemlélőkben viselkedése

megbotránkozást keltett. A további intézkedések szükségszerűsége megkérdőjelezhető, figyelemmel arra, hogy a járőr a panaszossal szemben magatartása miatt szabálysértési feljelentést is tehetett volna.

A r. őrnagy az intézkedő járőrök fegyelmi felelősségét a parancsnoki kivizsgálás során feltárt szakszerűtlenségek és normasértések miatt, fegyelmi eljárás keretében vizsgálattatja ki. A r. őrnagy utasította a parancsnokokat, hogy az állomány oktatását a parancsnoki kivizsgálás, illetve az értékelő jelentés alapján hajtsák végre, valamint tegyék oktatás tárgyává a szolgálati fellépés módjára, az intézkedés biztonságos végrehajtására vonatkozó normákat, szabályzókat és ajánlásokat.

7) S. E. r. őrnagy, kapitányságvezető 2012. szeptember 7-én kelt átiratában előadta, hogy a panaszos és a rendőrök előadása között nem volt feloldható az ellentmondás tekintetben, hogy a rendőrök mondták-e a panaszosra, hogy „ez hülye”. A rendőrök ilyen kijelentését jelentésükben a panaszos részéről sérelmeztek.

A panaszos megkapta az előírások szerint tájékoztatást a jogorvoslati lehetőségeiről, a tájékoztatókat azonban megküldték a Budapesti Nyomozó Ügyészségnek. A panaszos nem élt az Rtv. 18. § szerinti értesítési jogával, mivel az élettársa jelenlétében állították elő.

A bántalmazás és a bilincs meg nem lazítását érintő panasz vonatkozásában az ellentmondást a parancsnoki kivizsgálás hatáskör és ügyészi utasítás hiányában nem tudta feloldani. Az iratokat 2012. július 17-én megküldték a Budapesti Nyomozó Ügyészségnek.

G. G. G. r. őrm. meghallgatása során elmondta, hogy nem vette el a mobiltelefont a panaszostól, továbbá azt is, hogy valóban visszamentek a helyszínre, de nem a panaszos irataiért, az ugyanis végig a kezében volt, hanem a társa névazonosító táblájáért, ami az intézkedés során leszakadt.

A parancsnoki meghallgatás során a panaszos nem tett olyan kijelentést, hogy a rendőrök gúnyolódtak volna rajta, ahogyan olyat sem, hogy a földön húzták volna a rendőrök az épületben, vagy ott sem lazították meg a bilincset, illetve olyan kijelentést sem tett, hogy az orvosi vizsgálat után magából kikelve kiabált az egyik rendőr. Ennélfogva, illetve mivel ilyen eseteket a rendőri jelentés sem elmített, a parancsnoki kivizsgálás ezen kérdésekre nem terjedt ki, utólagos vizsgálatra pedig nincs mód hatáskörhiány miatt. Ugyanakkor megjegyzi a r. őrnagy, hogy mivel a panaszost az előállítóhelyiségben helyezték el, a rendőr és a panaszos orvosi vizsgálatára különböző helyen és időben került sor, ezért a panaszos előtt nem kommentálhatta ilyen módon a vizsgálati eredményeket a rendőr, aki egyébként sérüléseket szerzett.

Mivel a panaszos által elkövetett hivatalos személy elleni erőszak ügyében hatáskör és ügyészi utasítás hiányában eljárási cselekmény nem jöhetett szóba, orvosi ellátásán túl kizárólag az általa panaszoltak és a kényszerítő eszközök használata miatti kivizsgálás keretében hallgatták meg.

III.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos Rtv. és a Szolgálati Szabályzat rendelkezéseire – a panaszos kifogásaival összefüggésben az alábbi megállapításokra jutott.

A vizsgálat során a Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedések érintették a panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye Szabadság és Felelősség fejezetének XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogát, II. cikkében rögzített emberi méltósághoz való jogát, IV. cikkében biztosított személyi szabadsághoz való jogát, valamint VI. cikkben foglalt személyes adatok védelméhez fűződő jogát az alábbiak szerint.

1) A Testület a panaszbeadványban foglaltak kapcsán elsőként azt értékelte, hogy hatásköri szabályai a sérelmezett események vizsgálatát mennyiben teszik lehetővé.

A Testület hatáskörével kapcsolatban hivatkozik az Rtv. 92. § (1) bekezdésére, mely szerint azon rendőri intézkedéseket és mulasztásokat vizsgálhatja, melyek az Rtv. IV., V. és VI. fejezetének alkalmazásával összefüggésben merülnek fel. A jogszabályhely (3) bekezdése értelmében továbbá a panasz meghatalmazott vagy jogi képviselő útján is előterjeszhető. Ennek megfelelően a Testületnek

- a rendőri feladatok és utasítások teljesítésének kötelezettsége, azok megsértése vagy annak elmulasztása (különösen: intézkedési kötelezettség, arányosság, azonosíthatóság, segítségnyújtási kötelezettség stb.),

- a rendőri intézkedés vagy annak elmulasztása, illetőleg törvényessége (különösen: igazoltatás, ruházat- csomag- jármű-átvizsgálás, elfogás, előállítás, idegenrendészeti intézkedés, intézkedés magánlakásban, közlekedésrendészeti intézkedés stb.),

- a kényszerítő eszköz alkalmazása és törvényessége (különösen: testi kényszer, bilincs, vegyi eszköz, sokkoló, rendőrbot, útzár, lőfegyverhasználat, csapaterő alkalmazása, tömegoszlatás stb.)

esetén van lehetősége eljárni és az adott intézkedést vagy cselekményt vizsgálni, abból a szempontból, hogy történt-e alapjogi sérelem.

a) A panaszos panaszbeadványában többek között azt kifogásolta, hogy az állam és a rendőrség illegálisan lehallgatják, ellopják a személyes adatait és dokumentumait, továbbá azokat illegálisan felhasználják.

Az Rtv. VII. fejezetének rendelkezései lehetővé teszik, hogy a rendőrség bizonyos körülmények fennállása esetén titokban információt gyűjtsön. Ennek részlet szabályait az Rtv. 63-75. §-aiban tartalmazza. Az Rtv. 63. § (1) bekezdése szerint a rendőrség bűncselekmény elkövetésének megelőzése, megakadályozása, felderítése, megszakítása, az elkövető kilétének megállapítása, elfogása, körözött személy felkutatása, tartózkodási helyének megállapítása, bizonyítékok megszerzése, valamint a büntetőeljárásban részt vevők és az eljárást folytató hatóság tagjainak, az igazságszolgáltatással együttműködő személyek védelme, valamint az e törvényben meghatározott költségvetési szervek bűnmegelőzési, bűnfelderítési célú ellenőrzése érdekében – a törvény keretei között – titokban információt gyűjthet.

A rendőrség a 63. § (1) bekezdésében meghatározott bűnüldözési feladatának teljesítése érdekében – többek között – a bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható és vele kapcsolatban lévő személyt, valamint a bűncselekménnyel kapcsolatba hozható helyiséget, épületet és más objektumot, terep- és útvonalszakaszt, járművet, eseményt megfigyelhet, arról információt gyűjthet, az észlelteket hang, kép, egyéb jel vagy nyom rögzítésére szolgáló

technikai eszközzel (a továbbiakban: technikai eszköz) rögzítheti; illetve hírközlési rendszerekből és egyéb adattároló eszközökből információt gyűjthet.

Az Rtv. 69. § szabályozza azon eseteket, amelyeknél a titkos információszerzés előzetes bírói engedélyhez kötött, eszerint a rendőrség bírói engedéllyel a 63. § (1) bekezdésében meghatározott bűnüldözési célból a súlyos bűncselekmények esetében, valamint a (3) bekezdésben felsorolt esetekben a nyomozás elrendeléséig

- a) magánlakást titokban átkutathat, az észlelteket technikai eszközökkel rögzítheti,
- b) a magánlakásban történeteket technikai eszközök segítségével megfigyelheti és rögzítheti,
- c) postai küldeményt, valamint beazonosítható személyhez kötött zárt küldeményt felbonthat, ellenőrizheti, és azok tartalmát technikai eszközzel rögzítheti,
- d) elektronikus hírközlési szolgáltatás útján továbbított kommunikáció tartalmát megismerheti, az észlelteket technikai eszközzel rögzítheti, valamint
- e) számítástechnikai eszköz vagy rendszer útján továbbított, vagy azon tárolt adatokat megismerheti, rögzítheti és felhasználhatja.

(2) Az (1) bekezdés c)-e) pontjában meghatározott eszközök alkalmazása során gyűjtött, a titkos információgyűjtés alapjául szolgáló eljárásban nyilvánvalóan nem érintett személyekre vonatkozó adatokat haladéktalanul meg kell semmisíteni, azok a továbbiakban nem kezelhetők és nem használhatók fel.

A különleges eszköz alkalmazását az engedélyt kérő nyomozó hatóság székhelye szerint illetékes helyi bíróságnak a törvényszék elnöke által kijelölt bírása (a továbbiakban: bíró) engedélyezi. A bíró a különleges eszköz engedélyezése iránti kérelem benyújtásától számított 72 órán belül indokolt végzéssel határoz, a kérelemnek helyt ad, vagy azt a törvényi feltételek hiánya miatt elutasítja.

A büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (továbbiakban: Be.) 200. § (1) bekezdése szerint az ügyész és a nyomozó hatóság bírói engedély alapján az elkövető kilétének, tartózkodási helyének megállapítása, elfogása, valamint bizonyítási eszköz felderítése érdekében a nyomozás elrendelésétől a nyomozás iratainak ismertetéséig az érintett tudta nélkül

- a) a magánlakásban történeteket technikai eszközzel megfigyelheti és rögzítheti,
- b) postai küldeményt, beazonosítható személyhez kötött zárt küldeményt felbonthat, ellenőrizhet, és azok tartalmát technikai eszközzel rögzítheti, valamint elektronikus hírközlési szolgáltatás útján továbbított kommunikáció tartalmát megismerheti, az észlelteket technikai eszközzel rögzítheti,
- c) számítástechnikai eszköz vagy rendszer útján továbbított, vagy azon tárolt adatokat megismerheti, rögzítheti és felhasználhatja.

Mivel az Rtv. 92.§-a szerint a Testület csak a rendőrségnek az Rtv. IV., V., és VI. fejezetében meghatározott intézkedései tekintetében indíthat vizsgálatot, ugyanakkor a fenti szabályokat az Rtv. VII. fejezete és a Be. tartalmazza, a panaszos lehallgatással összefüggő sérelmeinek vizsgálatára a Testület – hatáskör hiányában – nem volt jogosult. A rendőrség ilyen jellegű tevékenységei felett a felügyeletet az ügyészség és a bíróság gyakorolja.

A Testület ezért a panaszos beadványával összefüggésben e körben hatáskörének hiányát állapította meg.

b) A panaszos a beadványában kérte a lehallgatással okozott kárának a megtérítését is.

A kártérítés általános szabályait a Polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény 339. § szabályozza, ami szerint aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentessül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

A nyomozó hatóság, az ügyészség és a bíróság által közhatalmi jogkörben okozott károk megtérítésének szabályait a Ptk. 349. §-a szabályozza. Eszerint az okozott kárért a felelősséget csak akkor lehet megállapítani, ha a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható, illetőleg a károsult a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket igénybe vette.

Az ilyen jellegű kártérítési igény elbírálása a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 1. § és 3. §-a alapján a polgári bíróság hatáskörébe tartozik, ám peresítéséhez szükséges, hogy a károsult a büntetőeljárásban rendelkezésre álló valamennyi jogorvoslati lehetőséget kimerítse.

A kártérítési igény elbírálására tehát a fentiek alapján a Testületnek szintén nincs hatásköre.

c) A panaszos ugyancsak sérelmezte, hogy a rendőr elvette az élettársa mobiltelefonját és a panaszos kérése ellenére nem adta azt F. H.-nak vissza.

Az Rtv. fent utalt – 92. § (1) és (3) bekezdésében rögzített – rendelkezése alapján a Testület eljárását – akár személyesen, akár képviselő útján – csak az a személy kezdeményezheti, akit a rendőri intézkedés közvetlenül érintett.

A Testület ezért a panaszos előadása alapján nem vizsgálhatta, hogy azon rendőrök eljárása, hogy a mobiltelefonját elvették, mennyiben valósított mag alapjogsértést F. H. oldalán.

A Testület ezért a panasz azon részét, amely F. H. mobiltelefonjának az elvételét kifogásolja, hatáskör hiányában nem vizsgálhatta.

Ugyanakkor a panasz eljárás keretében vizsgálata a Testület a panaszos igazoltatásának jogszerűségét, az előállítás és a kényszerítőeszközök alkalmazásának szükségességét és arányosságát, valamint az intézkedő rendőrök magatartását.

2) A Testület az igazoltatás jogszerűségének vizsgálata során az alábbi megállapításokra jutott.

A panaszos beadványában sérelmezte, hogy minden ok nélkül igazoltatás alá vonták, noha ő csak békésen sétált az utcán az élettársával.

A rendőri jelentés az eseményeket az alábbiak szerint rögzíti. 2012. június 15-én 10 órakor a Budapest, T. út 84. sz.-nál található BKV buszmegállóban G. G. G. r. törm. intézkedés alá vonta a panaszost abból a célból, hogy az ellene tett lakossági bejelentések miatt vele beszélhessen, illetve, hogy adatait a körözési rendszerben leellenőrizhesse. A panaszossal szemben a r. törm. korábban már intézkedett egy szomszédjogi vita miatt, és az elmúlt hónapokban körzeti megbízottként több lakossági bejelentést is kapott a szolgálati mobiltelefonjára a panaszos lakókörnyezetéből. A bejelentők azért kérték a rendőrség

segítségét, mert a panaszos viselkedése és magatartása a lakókban félelmet keltett. A bejelentések kapcsán a r. törm. többször próbálta felvenni a kapcsolatot a panaszossal, azonban személyesen nem tudott beszélni vele. Ezért amikor aznap észlelte, hogy a panaszos a buszmegállóban várakozik, meg kívánta hallgatni a bejelentésekkel összefüggésben. A rendőri intézkedést a r. őrm. a szolgálati szabályzatban foglaltak szerint kezdte meg, majd felszólította a panaszost, hogy személyazonosításra alkalmas okmányát adja át. A kérésnek a panaszos eleget tett. Ezt követően a rendőrök ellenőrizték a panaszos táskájának a tartalmát is. Az intézkedés során a panaszos hangosan, torkaszakadtából kiabálni kezdett a rendőrökkel, hogy mi alapján kéri tőle, hogy igazolja magát, illetve, hogy megmutassa a táskája tartalmát. A rendőri jelentés rögzíti, hogy arrogáns, agresszív viselkedése ellenére a r. törm. nyugodt, kulturált hangnemben ismételte meg az intézkedés okát.

A fent ismertetett videofelvételen látható és hallható, amint az egyik rendőr igazolásra szólítja fel a panaszost. A panaszos válaszul felsorolja a személyi adatait. Ezt követően a rendőr ismételten kéri, hogy adja át a személyi igazolványát általános igazoltatásra, és hozzáteszi, hogy fokozott ellenőrzés van, majd a felvétel készítőjének emelt hangú kérdéseire a rendőr közli, hogy azért igazoltatnak, mert fokozott ellenőrzés van elrendelve. A panaszostól ezt követően a rendőr azt kérdezi, hogy miért kiabál a tartózkodási helyén élőkkel, miért fenyegeti őket, amire reagálva a panaszos előadja a konfliktus okára vonatkozó magyarázatát.

A fentiekből kitűnik, hogy a rendőrök a helyszínen és a jelentésükben más-más igazoltatási jogalapot jelöltek meg. Míg a videofelvétel tanúsága szerint a helyszínen fokozott ellenőrzésre hivatkoztak, addig a jelentésekben meg sem említik a fokozott ellenőrzést, csupán a panaszossal szembeni lakossági bejelentéseket jelölték meg.

a) Az igazoltatás szabályait az Rtv. 29. § (1) bekezdése rögzíti. Eszerint a rendőr a feladata ellátása során igazoltathatja azt, akinek a személyazonosságát a közrend, a közbiztonság védelme érdekében, bűnmegelőzési vagy bűnüldözési célból, a tartózkodása jogszerűségének megállapítása céljából, közlekedésrendészeti ellenőrzés során, továbbá az igazoltatott vagy más természetes, illetve jogi személy és egyéb szervezet jogainak védelme érdekében kell megállapítani.

Az Rtv. 1. § (2) bekezdése értelmében „a rendőrség az Alaptörvényben, az e törvényben és törvény felhatalmazása alapján más jogszabályban meghatározott bűnmegelőzési, bűnüldözési, államigazgatási és rendészeti feladatkörében:

1. általános bűnügyi nyomozó hatósági jogkört gyakorol, végzi a bűncselekmények megelőzését, megakadályozását és felderítését,
2. szabálysértési hatósági jogkört gyakorol, közreműködik a szabálysértések megelőzésében és felderítésében.”

A Testület utal továbbá a rendőrt terhelő intézkedési kötelezettségre, amelyet az Rtv. 13. §-ának (1) bekezdése akként szabályoz, hogy a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak.

A Testület ezen a ponton szükségesnek tartja felhívni a figyelmet töretlen gyakorlatára, miszerint ha az Rtv. szerinti rendőri fellépés mögöttes jogalapjaként a rendőrség egy Rtv.-n kívüli jogszabályban meghatározott tényállás tekintetében fennálló gyanúokra (pl. bűncselekmény vagy szabálysértés gyanújára) hivatkozik, a Testület – a kérdéses

cselekményért egyébként fennálló szabálysértési vagy büntetőjogi felelősség kérdésében való állásfoglalás nélkül – vizsgálja, hogy az adott esetben fennállt-e olyan fokú gyanú, amely elégséges jogalapot szolgáltatott az intézkedéssel megvalósult jogkorlátozásra. Amennyiben a Testület ezt a vizsgálatot nem végezné el, a jogkorlátozás érdemi kontrollja kiüresedne, illetve elmaradna, és ezzel sérülne az érintett panaszhoz való alkotmányos joga.

A rendőri jelentések, illetve a videofelvétel is azt támasztja alá, hogy a sérelmezett eseményeket megelőzően a körzeti megbízotthoz több bejelentés is érkezett arról, hogy a panaszos rendszeresen kiabál az otthonául szolgáló társasházban, zaklatja, fenyegeti a lakókat. A panaszos egyébként ezen magatartást a helyszínen maga is elismerte, annak okául pedig előadta, hogy a lakók lopják az adatait, a dokumentumait és feltörik az internetét.

A Btk. 176/A. § szerint a zaklatás vétségét követi el az, aki abból a célból, hogy mást megfélemlítsen, vagy más magánéletébe, illetőleg mindennapi életvitelébe önkényesen beavatkozzon, rendszeresen vagy tartósan mást háborgat, így különösen mással, annak akarata ellenére telekommunikációs eszköz útján vagy személyesen rendszeresen kapcsolatot teremteni törekszik, amennyiben súlyosabb bűncselekmény nem valósul meg. Szintén a zaklatás vétségét követi el az, aki félelemkeltés céljából mást vagy rá tekintettel hozzátartozóját személy elleni erőszakos vagy közveszélyt okozó büntetendő cselekmény elkövetésével megfenyeget, vagy annak a látszatnak a keltésére törekszik, hogy a sértett vagy hozzátartozója életét, testi épségét vagy egészségét sértő vagy veszélyeztető esemény következik be.

A Btk. 271. § (1) bekezdése szerint a garázdaság vétségét követi el az, aki olyan kihívóan közösségellenes, erőszakos magatartást tanúsít, amely alkalmas arra, hogy másokban megbotránkozást vagy riadalmat keltsen, ha súlyosabb bűncselekmény nem valósul meg.

A Szabs. tv. 170. § szerint a garázdaság szabálysértését követi el az, aki olyan kihívóan közösségellenes magatartást tanúsít, amely alkalmas arra, hogy másokban megbotránkozást vagy riadalmat keltsen.

A Testület az igazoltatás jogszerűségének vizsgálata kapcsán jelentőséget tulajdonított az eset előzményeinek, vagyis azon körülményeknek, hogy a panaszossal szemben számos bejelentés érkezett a rendőrségre lakókörnyezetét zavaró magaratása miatt, amely bejelentések kapcsán a rendőrök több alkalommal keresték a panaszost az otthonában, de nem sikerült vele kapcsolatba lépniük.

Ugyan a panaszos magatartása nem volt kellően konkrét ahhoz, hogy valamely fent hivatkozott jogellenes cselekmény – bűncselekmény vagy szabálysértés – gyanúját megvalósította volna, ennek megfelelően a bejelentések kapcsán a rendőrségen nem indult a panaszos ellen eljárás, mégis olyannak volt tekinthető, ami a rendőrség fent hivatkozott általános megelőzési kötelezettségére figyelemmel beavatkozási kényszert generált.

Nem volt kizárható továbbá az sem, hogy a panaszos valamely további, a vele kapcsolatos bejelentésekkel össze nem függő okból rejtőzködik a rendőrök elől.

Erre figyelemmel a Testület az igazoltatás szükségességét igazolandó elfogadta a rendőrség azon előadását, hogy a panaszos adatait a korábbi sikertelen kiszállásokra tekintettel kívánták a nyilvántartásokban ellenőrizni, egyúttal tájékoztatva a panaszost a lakótársak bejelentéséről.

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint a panaszos személyes adatok védelméhez való joga nem sérült az igazoltatás miatt.

b) A rendőrök által a helyszínen megjelölt igazoltatási ok, a fokozott ellenőrzés szabályait az Rtv. 30. § rögzíti. Eszerint a rendőrség a bűncselekmény elkövetőjének elfogása és előállítása, vagy a közbiztonságot veszélyeztető cselekmény vagy esemény megelőzése, megakadályozása érdekében a rendőri szerv vezetője által meghatározott nyilvános helyen vagy a közterület kijelölt részén az oda belépőket vagy az ott tartózkodókat igazoltathatja.

Tekintettel arra, hogy a videofelvétel és a panaszosi előadás is azt erősíti, hogy az igazoltatás valós okát a panaszossal szembeni bejelentések szolgáltatták, és mivel a rendőrök a Testület vizsgálata során semmilyen adatot nem szolgáltattak a videofelvételen hivatkozott, Budapest területére elrendelt fokozott ellenőrzés vonatkozásában, a Testület mellőzte ezen hivatkozási alap részletes vizsgálatát, az ok megjelölésével összefüggésben ugyanakkor indokoltnak tartott alkapjogsértést megállapítani a panaszos oldalán az alábbiak szerint.

Figyelemmel arra, hogy a panaszos igazoltatásra az Rtv. 29. §-a – a fentiek szerint – kellő jogalapot biztosított, a Testület nem a panaszos személyes adatok védelméhez való jogának sérelmét állapította meg, hanem a tisztességes eljáráshoz való jogának sérelmét, mivel a helyszínen intézkedő rendőrök nyilvánvalóan rossz tájékoztatást adtak a panaszosnak ekörben.

A Testület álláspontja szerint tehát a jogalap téves megjelölése miatt sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga.

3) A panaszos sérelmezte, hogy a rendőr átvizsgálta az utcán a hátizsákját.

A rendőri jelentés rögzíti, hogy a panaszos csomagjának átvizsgálására az Rtv. 31. § (1) bekezdése alapján került sor. Az intézkedő rendőr – a panaszos okmányának átvételét követően – szólította fel a panaszost, hogy a nála lévő hátizsák tartalmát mutassa meg, hogy ellenőrizni tudja, a táskában nem található-e közbiztonságra különösen veszélyes eszköz, illetve bűncselekményből származó tárgy.

A videofelvétel tanúsága szerint a rendőr valóban felszólította a panaszost először az iratai átadására, majd pedig csomagjának a kinyitására. A panaszos megmutatta, hogy a táskában csak a pulóvere, illetve élelmiszer és az iratai vannak.

Az Rtv. 31. § alapján akivel szemben személyi szabadságot korlátozó intézkedést foganatosítanak, annak ruházatát a rendőr a támadásra vagy az önveszély okozására alkalmas tárgy elvétele végett, előzetes figyelmeztetés után átvizsgálhatja.

Tekintettel arra, hogy a Testület az igazoltatást – mint személyi szabadságot korlátozó intézkedést – jogszerűnek fogadta el, arra a következtetésre jutott, hogy a rendőrség a panaszos ruházatának az átvizsgálására is rendelkezett jogszabályi felhatalmazással.

Mivel azonban az utalt jogszabályhely a ruházat átvizsgálását nem kötelezően írja elő, hanem csupán a lehetőségét biztosítja, a Testület a továbbiakban azt vizsgálta, hogy az érintett intézkedés az adott helyzetben szükséges volt-e, és megfelelt-e az arányosság törvényi követelményének.

Az Rtv. 15. §-a az arányosság vonatkozásában a következőket rögzíti: (1) A rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával. (2) Több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintette a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár.

A Testület ennek megfelelően azt értékelte, hogy a panaszos átvizsgálása az intézkedés céljához mérten arányos súlyú beavatkozást jelentett-e a panaszos integritásába. Az eset körülményeit értékelve a Testület az alábbi álláspontra helyezkedett: az adott helyzetben nem merült fel arra vonatkozó adat, hogy a panaszos a támadásra vagy az önvészély okozására alkalmas tárgyat tarthat magánál. A panaszos az intézkedés ezen szakaszában nyugodtan viselkedett, és a rendőrök által említett bejelentések is csak kiabálásról szóltak.

A Testület ezen szempontokra figyelemmel a panaszos átvizsgálását az adott helyzetben szükségtelennek, az arányosság követelményébe ütközőnek minősítette, és azzal összefüggésben indokoltnak tartotta az alapjogsérelem megállapítását.

A Testület álláspontja szerint tehát a csomagátvizsgálás kapcsán megvalósult a panaszos emberi méltósághoz való jogának a megsértése.

4) A Testület a panasz eljárás során megvizsgálta a panaszos előállításának jogszerűségét is, amellyel összefüggésben az alábbi megállapításokat teszi.

a) A panaszos sérelmezte, hogy a rendőrök ok nélkül előállították. Meghallgatása során a panaszos úgy nyilatkozott továbbá, hogy szerinte a rendőrök összejátszanak a lakókkal és már előre eldöntötték, hogy az intézkedés keretében elő fogják állítani.

A rendőri jelentések szerint a panaszos előállítását azért kezdték meg a rendőrök, mert a panaszos magatartásával másokban riadalmat kelthetett, és ezt a magatartást rendőri felszólítás ellenére sem fejezte be. Miután azonban garázdaság szabálysértésének továbbfolytatása miatt megkezdték az előállítást, a panaszos ellenállt a rendőri fellépésnek, és P. Á. r. őrmesternek 8 napon belül gyógyuló sérüléseket okozott. Ezért az előállítására végül az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontja alapján került sor.

A panaszos előállításáról készült igazolásról szintén az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontját jelöli meg az előállítás okaként.

Tekintettel arra, hogy a rendőrök a panaszos előállítását az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pontja alapján kezdték meg, a Testület vizsgálatát ezen ok fennállásának az értékelésével kezdte.

i) Az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pontja szerint a rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt, aki a szabálysértést az abbahagyásra irányuló felszólítás után is folytatja, illetőleg akivel szemben az eljárás azonnal lefolytatható, továbbá akitől tárgyi bizonyítási eszközt kell megszerezni, vagy elkobzás alá eső dolgot kell visszatartani.

A Testület a megjelölt előállítási okra figyelemmel tehát azt vizsgálta, hogy a konkrét helyzetben felmerült-e a szabálysértés elkövetésének olyan szintű gyanúja, amely elégséges jogalapot szolgáltatott az intézkedéssel megvalósult jogkorlátozásra.

A rendőri jelentésekből és a csatolt videofelvételből is egyértelműen kitűnik, hogy a panaszos közterületen magából kikelve kiabált a rendőrökkel, amely magatartásával a közeli buszmegállóban várakozó személyekben megbotránkozást kelthetett. Látható továbbá, hogy a panaszos a rendőri felszólításokra nem reagált, és a zavaró viselkedéssel többszöri felszólítás ellenére sem hagyott fel.

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint a panaszos előállításának megkezdésére megfelelő jogalapot szolgáltatott az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pontjának azon fordulata, mely szerint előállítható, aki a szabálysértést az arra irányuló felszólítás ellenére is továbbfolytatja.

Tekintettel ugyanakkor arra, hogy az Rtv. 33. § (2) bekezdésében meghatározott előállítási okok nem kötelező jelleggel írják elő az előállítást, hanem mérlegelési jogot engednek az intézkedő rendőrnek, a Testület az előállítás szükségességét megvizsgálata az Rtv. 15. §-ban meghatározott arányosság követelményére figyelemmel is.

Az Rtv. 15. §-a az arányosság követelményét akként írja elő, hogy a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával. Több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár.

A videofelvételből és a rendőri jelentésekből kitűnik, hogy a panaszos egyáltalán nem reagált a rendőri felszólításokra, csupán az általa már korábban is hangoztatott sérelmeit kiabálta, egyre jobban belelovalva magát a helyzetbe.

Különös jelentőséget tulajdonított ugyanakkor a Testület a helyzet azon sajátosságának, amely a panaszos szabálysértés gyanúját felvető magatartása és a rendőri intézkedés kezdeményezése közötti ok-okozati kapcsolatból fakad. Nem az történt ugyanis, hogy a rendőrök a garázda jellegű magatartást tanúsító panaszossal szemben kezdeményeztek egy buszmegállóban intézkedést, hiszen a panaszos a rendőrök megjelenésekor nyugodt, rendőri beavatkozásra okot nem adó magatartást tanúsított. Amikor ugyanakkor a rendőrök szóba hozták a panaszossal szemben tett bejelentéseket és kérdőre vonták a panaszost a lakóközösség tagjaival szemben tanúsított viselkedése miatt, a panaszos elvesztette a türelmét, és heves, hangos magyarázkodásba kezdett.

Egyértelműen megállapítható volt tehát, hogy az adott helyzetben a panaszos szabálysértés gyanúját felvető magatartását a rendőrök jelenléte generálta, illetőleg az, hogy kérdőre vonták a panaszost az utalt lakóközösségi konfliktussal kapcsolatosan. Mivel tehát a panaszos felháborodása a rendőrök ellen irányult, a Testület meglátása szerint nem állt fenn annak a reális veszélye, hogy a panaszos a szabálysértést a rendőrök távozása után is folytatja.

Jelentőséget tulajdonított a Testület annak is, hogy a panaszos felszólításra átadta az iratait, így az adatai birtokában a rendőrök szabályszegő magatartása miatt a panaszos ellen utóbb szabálysértési feljelentést is tehettek volna.

Minderre tekintettel a Testület nem fogadta el azt a rendőri álláspontot, hogy a panaszos előállítása volt az egyetlen és megfelelő eszköz arra, hogy a rendőrök a szabálysértés továbbfolytatását megakadályozzák, ezért az intézkedést a körülmények ismeretében szükségtelennek minősítette.

ii) A rendőrségi iratok az előállítás másik jogalapjaként a Btk. 229. § (1) bekezdésében meghatározott bűncselekmény – hivatalos személy elleni erőszak – elkövetésén történt tettenérést jelölték meg.

A sérelmezett eseményekről rögzített videofelvételen nyomon követhető, hogy amint az egyik rendőr a központtal közli: egy főt előállítanak. A panaszos erre elkezd ordítani, hogy jó, mert akkor újra beadja a 3 milliárd dolláros papírjait, és agresszíven a rendőr felé lép, miközben egyre hangosabban kiabál – közvetlen közletről – a rendőr arcába. Ekkor a rendőr megfogja a panaszost a vállánál és eltolja magától, majd megpróbálja beültetni a panaszost a szolgálati gépkocsiba, de a panaszos tovább kiabál, dulakodás alakul ki, és a panaszos a rendőri intézkedésnek aktívan ellenáll.

A Btk. 229. § (1) bekezdése szerint hivatalos személy elleni erőszak büntettét követi el az, aki a hivatalos személyt vagy a külföldi hivatalos személyt jogszerű eljárásában erőszakkal vagy fenyegetéssel akadályozza, intézkedésre kényszeríti, vagy eljárása alatt, illetőleg emiatt bántalmazza.

Az Rtv. 33. § (1) bekezdése szerint a rendőr a további intézkedés megtétele céljából elfogja és az illetékes hatóság elé állítja azt, akit szándékos bűncselekmény elkövetésén tetten értek. A fenti rendelkezés a rendőrnek nem biztosít mérlegelési lehetőséget, hanem tettenérés esetén kötelező jelleggel írja elő az intézkedés alá vont előállítását.

Sem az Rtv., sem a büntető anyagi, illetve eljárási szabályok nem tartalmazzák a „tettenérés” meghatározását, ezért a Testület a 265/2011. (IX. 14.) számú állásfoglalásában elvégzett fogalomértelmezést követi. Mind az anyagi, mind az eljárási törvényekhez fűzött kommentárból az derül ki, hogy a tettenérés megállapításához szükséges egyfajta folyamatosság, amely a cselekmény elkövetését az elfogással összekapcsolja. Ezért abban az esetben is, ha a tettenérés fogalmát nem csupán a hatóság általi észlelés alapján induló intézkedésekre szorítjuk, szükséges, hogy a tetten ért személy mozgását, cselekvését – akár a szemtanúk, akár az értesítésre megjelenő rendőrök – végig kövessék a cselekmény elkövetésétől kezdve. Amennyiben az elkövető ilyen fajta nyomon követhetősége megszakad, úgy tettenérésről nem beszélhetünk.

A jelen esetben a panaszos maga is elismerte, hogy megpróbált szabadulni a szituációból és ellenállt az intézkedésnek – ahogyan ő fogalmazott, jogos önvédelembe kezdett, és próbált szabadulni a rendőrök kezei közül. A csatolt orvosi látlelet tanúsítja, hogy a panaszos előállítása során P. Á. r. örm. 8 napon belül gyógyuló sérüléseket szenvedett el.

A Testület a panaszosi magatartás megítélésével összefüggésben szükségesnek tartja felhívni a figyelmet az Rtv. 19. § (1) bekezdésében foglalt szabályra, miszerint a „jogszabályi előírások végrehajtását szolgáló rendőri intézkedésnek – ha törvény vagy nemzetközi megállapodás másként nem rendelkezik – mindenki köteles magát alávetni, és a rendőr utasításának engedelmeskedni”. A rendőri intézkedéssel szembeni engedetlenségre a törvény csak rendkívül szűk körben biztosít lehetőséget, hiszen „annak jogszerűsége nem vonható kétségbe, kivéve, ha a jogszerűtlenség mérlegelés nélkül, kétséget kizáróan megállapítható”.

Bár a fentiekben a Testület úgy foglalt állást, hogy a panasszal érintett esetben az előállítás végrehajtásának nem állt fenn kellő jogalapja, ez a jogszerűtlenség az adott helyzetben mérlegelés nélkül, kétséget kizáróan nem volt megállapítható. A hivatkozott rendelkezés

értelmében tehát a panaszos köteles lett volna alávetni magát a további rendőri intézkedéseknek is, és legfeljebb utólag, egy panasz eljárás keretében kereshetett volna orvoslást az indokolatlan igazoltatás által okozott sérelemre.

Azzal ugyanakkor, hogy a panaszos az intézkedéssel szembeni egyet nem értésének hangot adva az intézkedő rendőrökre támadt, kellő alapot szolgáltatott ahhoz, hogy a rendőrök a jelen pontban taglaltakra hivatkozással jogszerűen előállítsák, hiszen a panaszos fellépése kétség kívül hivatalos személy elleni erőszak bűncselekmény gyanúját felvető magatartásnak volt minősíthető.

Tekintettel arra, hogy az Rtv. tettenérés esetében nem ad mérlegelési jogkört a rendőrségnek, a Testület a panaszos előállítását – a fenti gondolatmenet mentén – jogszerűnek minősítette, és megállapította, hogy azzal összefüggésben a panaszos személyi szabadsághoz való jogának a megsértése nem valósult meg.

b) A Testület vizsgálta az előállítás időtartamának arányosságát is.

Az Rtv. 33. § (3) bekezdése szerint a rendőrség az előállítással a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja. Ha az előállítás célja még nem valósult meg, indokolt esetben ezt az időtartamot a rendőri szerv vezetője egy alkalommal 4 órával meghosszabbíthatja. Az előállítás időtartamát a rendőri intézkedés kezdetétől kell számítani.

A rendőrségi iratok szerint a panaszossal szemben az intézkedést 10 órakor kezdte meg a járőr. Ezt követően kb. 10 óra 15 perckor indultak el a panaszossal a kapitányságra, ahol 10 óra 30 perckor átadták az ügyeletes tisztnek, akinek az utasítására a panaszost az előállító helyiségben helyezték el. A panaszos orvosi vizsgálatára 10 óra 45 perckor érkezett ki a mentő. A sérülést szenvedett rendőrt beszállították a Honvédkórházba, ahol a vizsgálata 11 óra 19 perctől 11 óra 55 percig tartott. Ezt követően G. G. r. törm. helyszínbiztosítás végett visszatért a buszmegállóba, ahol tanúkutatást végzett. A BTO 12 óra 35 perckor érkezett a helyszínre, hogy a nyomrögzítést elvégezze. A panaszossal szemben 12 óra 35 perckor alkoholtesztet alkalmaztak. A panaszos meghallgatása 13 óra 19 perctől 14 óra 3 percig tartott. A panaszost végül 15 óra 30 perckor szabadították.

A panaszos előállítása összességében tehát 5 óra 30 percig tartott.

A Testület álláspontja szerint az adott esetben az előállítás időtartama nem volt indokolatlanul hosszú, mivel ezen idő alatt a rendőrök számos szükséges eljárási cselekményt fogadosítottak (tanúkutatás, adatrögzítés, orvosi vizsgálata, a panaszos meghallgathatóságának ellenőrzése, a panaszos meghallgatása a panasza kapcsán).

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint az előállítás időtartama miatt nem sérült a panaszos személyi szabadsághoz való joga.

5) A panaszossal szemben alkalmazott kényszerítő eszközök vizsgálata kapcsán az alábbi megállapításokra jutott a Testület.

A panaszos beadványában sérelmezte a rendőrök brutális fellépését. A panaszos előadta, hogy a rendőrökkel kialakult szóváltás közben az egyik rendőr – aki korábban már öt-hat alkalommal hátrafelé lökte – egyszer csak megragadta a panaszost a pulóverénél, majd próbálta lefelé lökni. A rendőr ezután elkapta a panaszos nyakát és szorítani kezdte, a rendőrök földre vitték, a panaszos pedig – véleménye szerint – jogos önvédelembe kezdett és próbált kiszabadulni a rendőrök kezei közül. A rendőrök többször megütötték, belerúgtak, majd megbilincseltek.

A beszállítás során szintén bántalmazták („kapott 5-6 kemény ütést a panaszos az arcába”) a rendőrök, a bilincset a lehető legszorosabbra húzták a kezén, és kérése ellenére sem lazították meg. A kapitánysághoz érve az épületbe a gépkocsiból a földön húzták be a panaszost, majd a padlóra lökték. A panaszos ismét kérte, hogy lazítsanak a bilincsen, amire a rendőr úgy reagált, hogy „még a cellában is rajtad lesz, a kurva anyádat!”. Végül is a rendőrök lazítottak a bilincs szorításán. A rendőrök még földön fekvé, megbilincsel állapotban kipakoltatták a panaszossal a zsebeit.

a) A Testület először a panaszossal szemben alkalmazott testi kényszert vizsgálta.

A rendőri jelentés a panaszosi előadással szemben azt tartalmazza, hogy a panaszos viselkedése alkalmas volt arra, hogy másban megbotráncsozást, illetve riadalmat keltsen (a cselekmény során a buszmegállóban többen várakoztak), ezért a r. törm. többször felszólította, hogy magatartását fejezze be, ne kiabáljon és ne szitkozódjon, mivel szabálysértést követ el, melynek tovább folytatása esetén előállítja a Kerületi Rendőrkapitányságra. Folyamatos felszólítások ellenére az intézkedés alá vont magatartását továbbfolytatta, ezért közölte vele a r. törm., hogy szabálysértés továbbfolytatása miatt előállítják és ellene szabálysértési feljelentést tesznek. A panaszos a szolgálati gépjármű jobb oldali hátsó ülésére nem volt hajlandó beülni, agresszív, fenyegető mozdulatokat tett a rendőrök felé. Fenti magatartása miatt a r. törm. megfogta a panaszos bal felkarját, azonban a kényszerítő eszköz alkalmazására történő figyelmeztetés nem történt meg, mivel annak közlésére nem volt alkalom, illetve a késedelem veszéllyel járt volna. A testi kényszer alkalmazásakor a panaszos ellenállt, támadó magatartást tanúsított, erőt fejtett ki, testével a r. őrmesternek ment, amelynek során a fogásból a kezét kirántotta, P. Á. r. őrm. nyakát két kézzel azonnal átkulcsolta, és a testéhez szorítva fojtogatni kezdte. Az erőteljes fojtogatás ellenére a rendőrök testi kényszer alkalmazásával a földre vitték a panaszost, ahol támadásának, illetve ellenszegülésének megtörése végett kezeit hátra helyzetbe bilincseltek. A dulakodás során a panaszos a szorítás erejét a felszólítás ellenére sem enyhítette és nem engedte el P. Á. r. őrm. nyakát. A bilincselést követően a r. törm. a panaszost a gépjárműbe csak testi kényszer alkalmazásával tudta beültetni, mivel továbbra is ellenálló és támadó magatartást tanúsított.

A videofelvételén az látszik, hogy a rendőrök többször felszólították a panaszost, hogy ne kiabáljon, majd mikor a panaszos előállításáról döntenek a panaszos újra el kezd ordítani, hogy jó, mert akkor újra beadja a 3 milliárd dolláros papírjait, és agresszíven a rendőr felé lép, miközben egyre hangosabban kiabál – közvetlen közletről – a rendőr arcába. Ekkor a rendőr megfogja a vállánál és eltolja magától. A rendőr megpróbálja beleültetni a panaszost, aki tovább kiabál, majd dulakodás alakul ki, a panaszos aktívan ellenáll. Az egyik rendőr a nyakánál fogja megpróbálja a földre vinni a panaszost, aki elkapja a rendőr nyakát és fojtogatni kezd. Elesnek, a másik rendőr pedig megpróbálja lefejtetni a panaszos kezét a társa nyakáról. Ketten végül is lenyomják a panaszost, aki továbbra is ellenáll, és a kezét nagy nehezen hátra bilincselik. Mindeközben a panaszos élettársa végig kiabál. A panaszost ezután megpróbálják beültetni a gépjárműbe, aki ellenállt, de végül sikerült beültetni.

Az Rtv. 47. §-a szerint a rendőr – intézkedése során – az ellenszegülés megtörésére testi erővel cselekvésre vagy a cselekvés abbahagyására kényszerítést (testi kényszer) alkalmazhat. A Szolgálati Szabályzat 40. §-a az Rtv. előírásait a következőkkel egészíti ki. „A megfogás, a leszorítás, az elvezetés vagy más, a rendőr által fizikai erő kifejtéssel alkalmazott, valamely cselekvésre vagy cselekvés abbahagyására irányuló kényszerítés (a továbbiakban: testi kényszer) akkor alkalmazható, ha a rendőri erőfölény vagy az intézkedés alá vont személy állapota, magatartása folytán a rendőri intézkedés eredményessége ezzel biztosítható. A testi kényszer alkalmazása során a rendőr önvédelmi fogásokat is használhat. A rendőr a támadás céljára szolgáló eszköz használatának megakadályozása, továbbá a támadás elhárítása érdekében az ehhez szükséges erejű és irányultságú ütést vagy rúgást alkalmazhat.”

Az intézkedésről rögzített videofelvételek alapján egyértelműen megállapítható, hogy a panaszos a rendőrök felszólításainak, hogy ne kiabáljon, nem tett eleget. Majd miután az előállításáról döntöttek, a panaszost megpróbálták beültetni a szolgálati gépkocsiba, aki erre nem volt hajlandó. Ekkor a két rendőr megfogta a panaszos karját és megpróbálta testi kényszerrel berakni a panaszost a kocsiba, ebből dulakodás alakul, mivel a panaszos aktívan ellenáll. A rendőrök a panaszos karját feszítették, aki elkapta P. Á. r. örm. nyakát és rácsimpaszkodott. A r. törm. ekkor megpróbálta lefejtetni a panaszos kezét a társáról, majd a panaszost leszorították a földre és megbilincseltek.

A Testület az ügy körülményeinek ismeretében úgy ítélte meg, hogy az intézkedéssel elérni kívánt cél – a panaszos beültetése a gépkocsiba és a támadásának elhárítása – kényszerítő eszköz alkalmazása nélkül az adott helyzetben nem volt megvalósítható, a legenyhébb kényszerítő eszköz, vagyis a testi kényszer alkalmazása a panaszossal szemben indokolt és jogszerű volt. Mindezek alapján a Testület arra a megállapításra jutott, hogy a rendőrök indokoltan alkalmazták a panaszossal szemben testi kényszer azért, hogy az elhangzott rendőri felszólításoknak érvényt szerezzenek.

Ugyanakkor mivel a panaszos a testi kényszer azon módját is kifogásolta, hogy őt a rendőrök a földre leszorították és ott tartották, a Testület a testi kényszer alkalmazásának a módját az arányosság követelményére figyelemmel is értékelte.

A Szolgálati Szabályzat felhatalmazza a rendőrt, hogy a testi kényszer során önvédelmi fogásokat (többek között fojtásokat, és a feszítéses technikákat) alkalmazzon, amennyiben az intézkedés alá vont személy ellenállásának megtöréséhez ez szükséges.

A rendőri intézkedések gyakorlati végrehajtásának alapvető taktikáiról szóló 18/2008. (OT 10.) ORFK utasítás melléklete részletesen tartalmazza az egyes intézkedési taktikák leírását. A kényszerítő eszközök alkalmazásának alapvető taktikáiról szóló fejezetben, a testi kényszerre vonatkozó alapelvek között szerepel – többek között –, hogy a testi kényszer alapvetően megfogást, lefogást, eltávolítást és elszállítást jelent. A rendőr testi kényszer végrehajtása során elsősorban kar-és csuklófeszítéseket, illetve elvezető fogásokat hajt végre. A rendőr továbbá az őt ért támadás során, illetve súlyosabb kényszerítő eszköz alkalmazásának elkerülése érdekében az önvédelmi fogásokat is felhasználhatja.

A konkrét esetben a rendőri fellépés arányosságának vizsgálatakor a Testület elsődlegesen azt értékelte, hogy a rendőrök fellépése fokozatosnak volt tekinthető, és egyre súlyosabb eszközök és módszerek, illetve egyre több rendőri erő bevetésével próbálták a panaszost intézkedés alá vonni annak megfelelően, ahogy utóbbi az ellenállás intenzitását növelte.

A Testület végül arra a megállapításra jutott, hogy a rendőröknek a panaszossal szemben tanúsított eljárása során nem volt tapasztalható olyan feltűnő aránytalanság, amely a panaszos oldalán alapjogsértés megállapítására adott volna okot.

Mindezek alapján a Testület arra a megállapításra jutott, hogy a rendőri intézkedés helyszínén alkalmazott testi kényszerrel összefüggésben a panaszos emberi méltósághoz való joga nem sérült.

b) A rendőrök azonban a testi kényszer alkalmazásával szinte egy időben, azzal párhuzamosan a panaszos kezeit meg is bilincselték.

Az Rtv. 48. §-a értelmében „a rendőr bilincset alkalmazhat a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy a) önkárosításának megakadályozására, b) támadásának megakadályozására, c) szökésének megakadályozására vagy d) ellenszegülésének megtörésére”.

A Szolgálati Szabályzat 41. §-a fenti rendelkezéseket az alábbiakkal egészíti ki: Bilincs alkalmazása, az Rtv. 48. §-ában meghatározott esetekben különösen azzal szemben indokolt

a) aki erőszakos, garázda magatartást tanúsít, és ennek abbahagyására testi kényszerrel nem készíthető,

b) aki az intézkedő rendőrt, annak segítőjét, valamint az intézkedésben közreműködőt megtámadja,

c) akinek az elfogására bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja miatt került sor, és szökése bilincs alkalmazása nélkül nem akadályozható meg,

d) akinek a jogszerű intézkedéssel szembeni ellenszegülése testi kényszerrel nem törhető meg,

e) aki önkárosító magatartást tanúsít vagy ilyen magatartás tanúsításával fenyeget,

f) akinek fogvatartása során kísérését rendelték el, és a kísért személy veszélyessége azt indokolja, vagy

g) akit egyedül intézkedő rendőr állít elő.

A szolgálati előjáró a fogva tartott személy bilincselését a kísérés, az előállító egységen vagy a fogdán kívüli őrzés idejére is elrendelheti, ha szökése bilincs alkalmazása nélkül nem akadályozható meg.

A bilincselés módját az intézkedő rendőr az adott körülmények között a legcélrányosabban választja meg azzal, hogy a kezek hátra bilincselése akkor célszerű, ha a bilincs alkalmazására testi kényszer útján kerül sor, vagy alapos okkal tartani lehet rendőr elleni támadástól, valamint szökéstől, vagy az érintett személy szállítása, átkísérése nem az arra a célra kialakított járműben történik, vagy az érintett személyt a rendőr egyedül állítja elő, kivéve, ha az intézkedésben érintett kezei az erre a célra kialakított övhöz vannak bilincselve.

A rendőr az intézkedés alá vont személyt fekvő helyzetben, falnak vagy más tárgynak nyomva megbilincselheti, ha azt a személy aktív ellenszegülése, támadása, erőszakos magatartása vagy ezek kialakulásának megelőzése szükségessé teszi.

A rendőri jelentések szerint a bilincs alkalmazására az Rtv. 48. § b) és d) pontja alapján került sor. Miután az erőteljes fojtogatás ellenére a rendőrök testi kényszer alkalmazásával a földre vitték a panaszost, ahol támadásának, illetve ellenszegülésének megtörése végett kezeit hátra helyzetbe bilincselte r. törm. A bilincselés kb. 10 óra 10 perckor történt. A testi kényszer,

illetve a bilincs alkalmazásakor az intézkedés alá vont személyt hasra fektette a r. tórn, amelynek során arca a földet érte. A dulakodás, illetve fojtogatás közben a panaszos a másik rendőrt arcon ütötte, megkarmolta. A dulakodás során a panaszos a szorítás erejét a felszólítás ellenére sem enyhítette és nem engedte el P. Á. r. őrm. nyakát. A bilincselést követően a r. tórn. a panaszost a gépjárműbe csak testi kényszer alkalmazásával tudta beültetni, mivel továbbra is ellenálló és támadó magatartást tanúsított

Ez alapján a Testület azt vizsgálta, hogy a panaszos ellenszegülése valóban csak bilincs alkalmazásával volt-e megtörhető, illetve a támadás valóban csak bilincseléssel volt elhárítható.

A konkrét ügy körülményeit – különösen a videofelvételek által rögzített eseményeket – a fent hivatkozott rendelkezéssel összevetve a Testület az alábbi következtetésre jutott. A panaszos által az intézkedés idején tanúsított azon magatartás, hogy a rendőrök szorításából megpróbálta magát kitépni, illetve, hogy az egyik rendőrt megtámadta, fojtogatta, mind arra utalt, hogy az ellenszegülése csupán testi kényszer alkalmazásával nem volt megtörhető, támadása csupán ezen kényszerítő eszközzel nem volt elhárítható.

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint nem sérült a panaszos emberi méltóságához való joga a bilincs alkalmazása miatt.

c) Figyelemmel a panaszos aktív ellenszegülésére és támadó magatartására, a Testület álláspontja szerint a bilincselésnek az a módja, hogy a panaszost a földre kényszerítették és a kezeit hátrabilincseltek, jogszerű volt, illetve megfelelt az Rtv. 15-16. §-ban meghatározott arányosság követelményének is.

Ez utóbbi rendelkezések értelmében: „Több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár. A rendőr kényszerítő eszközt csak a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén, az arányosság elvének figyelembe tartásával alkalmazhat úgy, hogy az nem okozhat aránytalan sérelmet az intézkedés alá vontnak. A rendőr kényszerítő eszközt csak a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén, az arányosság elvének figyelembe tartásával alkalmazhat úgy, hogy az nem okozhat aránytalan sérelmet az intézkedés alá vontnak. Nincs helye a kényszerítő eszköz további alkalmazásának, ha az ellenszegülés megtört, és a rendőri intézkedés eredményessége nélkül is biztosítható.”

A fentiek alapján a Testület álláspontja szerint a bilincs alkalmazásának módja miatt nem sérült a panaszos emberi méltóságához való joga.

d) A kényszerítő eszköz alkalmazására vonatkozó figyelmeztetés elmaradásával összefüggő panaszosi kifogás vizsgálatakor a Testület az eseményekről rögzített videofelvételt vette alapul.

Az Rtv. 61. § (1) bekezdése szerint a kényszerítő eszköz alkalmazására az érintettet – ha az eset körülményei lehetővé teszik – előzetesen figyelmeztetni kell.

A Szolgálati Szabályzat 39. § (3) bekezdése alapján a kényszerítő eszköz alkalmazását jól hallható, közérthető és határozott módon a következő sorrendben meg kell előznie:

a) a jogellenes magatartás abbahagyására való felszólításnak, „a törvény nevében” szavak előrebocsátásával, valamint

b) a figyelmeztetésnek, hogy kényszerítő eszköz alkalmazása következik.

A Testület megállapítása szerint az események gyors lezárása, illetve a panaszos magatartásának kiszámíthatatlansága a konkrét helyzetben alátámasztotta azt a rendőri előadást, hogy a figyelemztetés közlésére nem volt lehetőség, mivel a késedelem veszéllyel járt volna.

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint az előzetes figyelmeztetés elmaradása nem okozott alapjogsérelmet a panaszos oldalán.

A Testület álláspontja szerint a kényszerítő eszköz alkalmazására vonatkozó figyelmeztetés elmaradása miatt nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga.

e) A panaszos sérelmezte, hogy a rendőrök nem lazítottak – kérése ellenére sem – a túl szorosra húzott bilincsen, és csak a kapitányság épületében, sokadik kérésére lazítottak a szorításon.

A panaszos az intézkedés napján történt rendőrségi meghallgatásán nem panaszolta a bilincs alkalmazásának a módját, és a panaszbeadványában említett történésekről nem számolt be.

Az iratok tanúsága szerint a panaszos az orvosi ellátásról lemondott, így látélet nem áll rendelkezésre az esetleges sérüléseiről. A rendőri jelentések azonban rögzítik, hogy a mentőápoló nyilatkozata szerint külsérelmi nyom a panaszoson nem volt látható.

S. E. r. őrnagy kiegészítő átiratában előadta, hogy mivel sem a panaszos a meghallgatásakor, sem a rendőrök a jelentésükben nem számoltak be arról, hogy a panaszos a bilincs szorosra húzását kifogásolta volna, a parancsnoki kivizsgálás nem terjedt ki arra a kérdésre, hogy a panaszos a bilincseléssel összefüggésben szenvedett-e sérüléseket, utólag pedig a kérdés már nem vizsgálható.

Az Rtv. 16. § (1) bekezdése szerint a rendőr kényszerítő eszközt csak a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén, az arányosság elvének figyelembe tartásával alkalmazhat úgy, hogy az nem okozhat aránytalan sérelmet az intézkedés alá vontnak. Nincs helye a kényszerítő eszköz további alkalmazásának, ha az ellenszegülés megtört, és a rendőri intézkedés eredményessége enélkül is biztosítható. Ugyanezen szakasz (4) bekezdése szerint a rendőr nem alkalmazhat kínzást, kényszervallatást, kegyetlen, embertelen vagy megalázó bánásmódot, az erre vonatkozó utasítást köteles megtagadni. A rendőr az ilyen magatartás tanúsítójával szemben, annak megakadályozása érdekében, a szolgálati beosztására, a rendfokozatára, személyére tekintet nélkül köteles intézkedni.

Az Rtv. 17. §-a ezt a rendelkezést azzal egészíti ki, hogy a rendőri intézkedés során a kényszerítő eszköz alkalmazása esetén lehetőleg kerülni kell a sérülés okozását, az emberi élet kioltását.

A Testület a rendelkezésére álló szűkös bizonyítási eszközök segítségével nem tudta teljes körűen feltárni a panaszos ezen sérelmével összefüggő körülményeket. Nem tudta ugyanis feloldani a rendőrök és a panaszos előadásában mutatkozó ellentmondást annak kapcsán, hogy a panaszos valóban jelezte-e a rendőröknek, hogy a bilincs szorította a kezét, és azon a rendőrök kérése ellenére sem lazítottak, és – különös tekintettel a látélet hiányára – az sem volt egyértelműen megállapítható, hogy a panaszos a bilincs alkalmazása következtében

szenvedett-e sérüléseket. A Testület a rendelkezésére álló hiányos információk alapján nem tudott megalapozott döntést kialakítani azzal kapcsolatban, hogy a panaszoszt a bilincseléssel összefüggésben érte-e jogsérelem.

Mivel tehát a Testület mindezek alapján nem tudott megnyugtatóan állást foglalni abban a kérdésben, hogy a rendőrök betartották-e az Rtv. 17. §-ában rögzített kötelezettségeket, a panaszos testi épséghez való jogának sérelme a bilincseléssel kapcsolatosan nem volt megállapítható.

f) A panaszos sérelmezte, hogy a rendőrök a kapitányság épületébe a fejét lenyomva, erőszakkal húzták őt be, majd megbilincselve a padlóra lökték, és még a földön fekvő, megbilincselten állapotban kipakoltatták a zsebeit. Hozzáteszi továbbá, hogy a beszállítás során szintén bántalmazták a rendőrök, „kapott 5-6 kemény ütést a panaszos az arcába”.

A panaszos az orvosi ellátásról lemondott, így láttelelet nem áll rendelkezésre az esetleges sérüléseiről. A rendőri jelentések azonban rögzítik, hogy a mentőápoló nyilatkozata szerint külsérelmi nyom a panaszoson nem volt látható.

A panaszos az intézkedés napján történt rendőrségi meghallgatásán szintén előadta, hogy miután kényszerrel beültették a rendőrök a gépkocsiba, az egyik rendőr megfogta a panaszos pulóverét, és többször arcon ütötte.

A rendőrségi iratok nem tartalmazzák arra vonatkozóan előadást, hogy a panasossal szemben a testi kényszer meghaladó bántalmazást alkalmaztak volna, csupán a testi kényszer alkalmazásáról beszélnek. S. E. r. őrnagy kiegészítő átiratában előadta, hogy a bántalmazás vonatkozásában az ellentmondást a parancsnoki kivizsgálás hatáskör és ügyészi utasítás hiányában nem tudta feloldani. Az iratokat 2012. július 17-én megküldték a Budapesti Nyomozó Ügyészségnek.

A rendelkezésre álló videofelvétel nem mutatja végig az intézkedést: miután megpróbálták behelyezni a kocsiba a rendőrök a panaszoszt, az események már nem követhetők nyomon. A rögzített felvételen pedig nem látható olyan esemény, hogy a rendőrök a panaszoszt bántalmazták volna.

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának (továbbiakban: Bíróság) töretlen gyakorlata szerint (lásd például: Selmouni kontra Franciaország, Ribitsch kontra Ausztria és Tomasi kontra Franciaország) amennyiben egy személy a hatóságok őrizetébe kerül és rajta az ezen idő alatt sérülések keletkeznek, megfordul a bizonyítási teher, és a hatóságokra, illetve az érintett államra hárul, hogy valószínű magyarázatot adjon a sérülés okát illetően. Ellenkező esetben a Bíróság megállapítja az Emberi Jogok Európai Egyezménye kínzást, megalázó vagy embertelen bánásmódot tilalmazó 3. cikkének sérelmét, azaz az érintett alapjogának sérelmét (ami azonban nem jelent egyet valamely meghatározott személy büntetőjogi felelősségének megállapításával). A bántalmazás gyanúját felvető ügyekben a Testület ugyanezt a megközelítést alkalmazza.

Jelen esetben a panaszos előadást sem láttelelet, sem más olyan bizonyíték nem támasztja alá, ami igazolná, hogy az intézkedés alatt sérülései keletkeztek. A mentőápoló úgy nyilatkozott, hogy látható külsérelmi nyom nincs a panaszoson, holott a panaszos által leírt ütések és bánásmód valószínűsíthetően nyomot hagytak volna az arcán és a testén is.

A Testület ugyanakkor a rendelkezésre álló bizonyítási eszközök szűkös volta (pl. nem áll rendelkezésére látlelet, vagy a beszállításról videofelvétel) miatt a panaszosi és a rendőri előadás között tapasztalt ellentmondást nem tudta feloldani a bántalmazás tekintetében, így nem tudott megalapozott álláspontot kialakítani az esetleges panaszosi jogsérelemlről.

A Testület mindezek alapján nem tudott megnyugtatóan állást foglalni abban a kérdésben, hogy a rendőrök betartották-e a panaszossal szembeni intézkedés során a kényszerítő eszközök alkalmazására vonatkozó általános követelményeket, ezért a panaszos testi épséghez való jogának sérelmét nem tudta megállapítani.

6) A panaszos sérelmezte a rendőrök vele szemben használt hangnemét. Elmondása szerint a rendőr hülyének, illetve nem normálisnak nevezte. A rendőrök pedig még a kapitányságon is gúnyolódtak rajta.

Az intézkedő r. törm. jelentése ezzel szemben azt tartalmazza, hogy a panaszossal az arrogáns, agresszív viselkedése ellenére nyugodt, kulturált hangnemből beszéltek.

S. E. r. őrnagy, kapitányságvezető 2012. szeptember 7-én kelt átiratában pedig azt adta elő, hogy a panaszos és a rendőrök előadása között nem volt feloldható az ellentmondás tekintetében, hogy a rendőrök mondták-e a panaszosra, hogy „ez hülye”. A rendőrök ilyen kijelentését jelentésükben a panaszos részéről sérelmeztek. Előadta továbbá, hogy a parancsnoki meghallgatás során a panaszos nem tett olyan kijelentést, hogy a rendőrök gúnyolódtak volna rajta. Ennélfogva a parancsnoki kivizsgálás erre nem terjedt ki, utólagos vizsgálatra pedig nincs mód hatáskörhiány miatt.

A rendőrök magatartásával kapcsolatban a Testület felhívja a figyelmet az Rtv. 2. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezésekre. Az Rtv. 2. §-a (1) bekezdésének második mondata szerint a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait. Az intézkedő rendőröktől – mint a közhatalmi funkciót ellátó szerv tagjaitól – minden esetben elvárható az udvarias és kulturált fellépés. Az említett rendelkezés alapján a Testület hangsúlyozza, hogy a rendőrökre, mint a közhatalom képviselőire különös súllyal nehezedik az emberi méltóság, és az emberi jogok tiszteletben tartásának kötelezettsége, ezért minden körülmények között elvárható a tisztességes, az általa képviselt közfeladat mértékéhez méltó, a másik személy emberi méltóságát mindenkor szem előtt tartó viselkedés és hangnem.

A jelen esetben a panaszos, illetve az intézkedő rendőrök előadásai oly mértékű ellentmondást mutattak, amely a Testület rendelkezésére álló bizonyítékok alapján nem volt feloldható.

A Testület mindezek alapján nem tudott megnyugtatóan állást foglalni abban a kérdésben, hogy a rendőrök betartották-e az Rtv. 2. §-ában rögzített előírásokat, ezért a panaszos emberi méltósághoz való jogának sérelmét nem tudta megállapítani.

IV.

A Testület álláspontja szerint a panaszos személyes adatok védelméhez való joga nem sérült az igazoltatás miatt, ugyanakkor a jogalapról a panaszosnak adott téves tájékoztatás miatt megállapította a Testület a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelmét.

A Testület álláspontja szerint sérült a panaszos emberi méltósághoz való joga a csomagátvizsgálás kapcsán.

A Testület álláspontja a panaszos előállítására megfelelő joggalappal [Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pont] került sor, ugyanakkor az intézkedés a körülmények ismeretében szükségtelennek volt minősíthető. Tekintettel ugyanakkor arra, hogy az Rtv. tettenérés [Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pont] esetében nem ad mérlegelési jogkört a rendőrségnek, a Testület a panaszos előállítását jogszerűnek minősítette, és megállapította, hogy azzal összefüggésben a panaszos személyi szabadághoz való jogának a megsértése nem valósult meg. Az előállítás időtartama miatt szintén nem sérült a panaszos személyi szabadsághoz való joga.

A Testület továbbá arra a megállapításra jutott, hogy a rendőri intézkedés helyszínén alkalmazott testi kényszerrel összefüggésben a panaszos emberi méltósághoz való joga nem sérült. Szintén nem sérült a panaszos emberi méltósághoz való joga sem a bilincs alkalmazása, sem az alkalmazás módja miatt. A Testület álláspontja szerint a kényszerítő eszköz alkalmazására vonatkozó figyelmeztetés elmaradása miatt szintén nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga.

Ugyanakkor a Testület mindezek alapján nem tudott megnyugtatóan állást foglalni abban a kérdésben, hogy a rendőrök betartották-e az Rtv. 17. §-ában rögzített kötelezettségeket, ezért a panaszos testi épséghez való jogának sérelme a bilincseléssel kapcsolatosan nem volt megállapítható. A Testület szintén nem tudott megnyugtatóan állást foglalni abban a kérdésben, hogy a rendőrök betartották-e a panaszossal szembeni intézkedés során a kényszerítő eszközök alkalmazására vonatkozó általános követelményeket, ezért a panaszos testi épséghez való jogának sérelmét sem tudta megállapítani. Ugyanígy nem tudott megnyugtatóan állást foglalni abban a kérdésben, hogy a rendőrök betartották-e az Rtv. 2. §-ában rögzített előírásokat, ezért a panaszos emberi méltósághoz való jogának sérelmét sem tudta megállapítani.

Mindezekre tekintettel a Testület az Rtv. 93 § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint döntött.

Budapest, 2013. február 6.

Dr. Juhász Imre
Elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes, előadó testületi tag

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Féja András
testületi tag

Dr. Kádár András Kristóf
testületi tag